

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

38

Ο Πράσινος
Τρόμος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Έλληνας
Υπεράνθρωπος

Επιδρομή Έντόμων

ΚΑΤΙ αλλόκοτο και τρομακτικό συμβαίνει μέσα στην ήσυχη νύχτα. Ένα γιαράζενο θλήμα διασχίζει τον ούρανό. Το φεγγάρι, που είναι σχεδόν γεμάτο, φωτίζει καθαρά μια διαφανή σφαίρα που περιέχει άμετρητα μικροσκοπικά έντομα.

Η σφαίρα κατεβαίνει σφυρίζοντας, πέφτει μέσα σ' ένα δάσος και σπάει. Χιλιάδες μικρούτσικες ακρίδες βγαίνουν από μέσα της και σκορπίζονται προς κάθε κατεύθυνση.

Σε κάθε θήμα όμως και σε κάθε πηδημα που κάνουν μεγαλώνουν καταπληκτικά, ώ-

που γίνονται τεράστια τερατώδη έντομα, που έχουν τρία σχεδόν μέτρα μήκος!

Οι γιγάντιες ακρίδες πέφτουν πάνω στα δέντρα του δάσους και καταβροχθίζουν τα φύλλα με τόση γρηγοράδα και άπληστία, ώστε σε λίγες στιγμές όλα τα δέντρα έχουν μείνει γυμνά, χωρίς το παραμικρό φύλλο!

Επειτα, τα τέρατα ρίχνονται τώνα πάνω στ' άλλο κι' αρχίζουν μεταξύ τους έναν εξοντωτικό πόλεμο! Τα δαγκανάρια τους και τα μπροστινά πόδια τους δαγκώνουν και χτυπούν! Τα αλλόκοτα ζώα πέφτουν νεκρά τὸ ένα μετὰ τὸ ἄλλο! "Όχι όλα όμως...

Άρκετά ξεφεύγουν από το άγριο αυτό μακελλεϊό, βγαί-

νουν από τό δάσος καί σκορπίζονται σ' έναν κάμπο.

Εκεί καταβροχθίζουν μερικές ἀγέλαδες, πού κοιμούνται ξαπλωμένες στο' γρassiδι, καί δυό σκυλιά, πού δοκίμασαν νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τους, καί προχωροῦν...

Ἐκατό χιλιόμετρα πιά περά, τό ἐπόμενο πρωινό, σέ μιὰ μεγάλη πόλι, ἕνας γεροντάκος μέ τό πρόσωπο μισοκρυμμένο ἀπό ἕνα πλατύγυρο καπέλλο, περπατάει μέσα σ' ἕνα πολυσύχναστο δρόμο.

Τά μάτια του σπιθίζουν σατανικά πίσω ἀπό ἕνα ζευγάρι χοντρά γυαλιά. Κάτω ἀπό τήν ἀμασχάλη του κρατάει ἕνα μικρό σιδερένιο κουτί.

Σταματάει ἕνα ταξί καί μπαίνει μέσα.

— 'Ολοταχῶς!, λέει στοῦ σωφέρ.

Τό αὐτοκίνητο ξεκινάει. Ὁ γέρος κάνει κάτι παράξενο. Κατεβάζει τό τζάμι ἑνός παραθύρου. Θγάζει ἔξω τό κουτί, ἀνοίγει μιὰ πορτίτσα σέ μιὰ γωνιά τοῦ κουτιοῦ καί τήν ξασκαίνει. Μερικά μικροσκοπικά ἔντομα προλαβαίνουν νά πηδήσουν ἔξω.

Πέφτουν στήν ἀσφαλτο καί ἀμέσως ἀρχίζουν νά μεγαλώνουν, νά μεγαλώνουν ὥπου γίνονται τεράστιες ἀκρίδες!

Τό πλήθος σκορπίζεται: πανικόβλητο οὐρλιάζοντας ἀπό φρίκη καί τρόμο.

Οἱ ἀκρίδες ρίχνονται στοὺς πιάτους τοῦ ἀνθρώπου καί τοὺς καταβροχθίζουν!

Ὁ γέρος μέσα στοῦ αὐτοκινήτου γελάει σατανικά. Ἀνοί-

γει πάλι τήν πορτίτσα τοῦ κουτιοῦ, ἐνῶ τό ταξί ἀπομακρύνεται γοργά, καί ἀφήνει ἐλεύθερες κι' ἄλλες ἀκρίδες...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁλόκληρη ἡ πόλι ἔχει γεμίσει ἀπό τεράστιες ἀκρίδες, πού σκοτώνουν καί καταστρέφουν τά πάντα! Ἡ ἀστυνομία τίς γτυπάει μέ πολυβόλα καί τίς ἐξοντώνει σιγά - σιγά, μὰ τό κακό πού ἔχουν κάνει εἶναι κίόλας πολλοί μεγάλο καί τὰ θύματά τους πολλά!

Ὁ ἐγκληματίας γέρος πετάει ἔξω τό ἄδειο πιά κουτί του καί διατάζει τόν σωφέρ, πού δέν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτα, νά σταματήσει. Τόν πληρώνει, κατεβαίνει καί ἀπομακρύνεται.

Μπαίνει σ' ἕνα δρομάκο. σταματάει μπροστά σ' ἕνα διώροφο μοναχικό σπίτι, τριγυρισμένο ἀπό ἕνα μεγάλο κήπο, καί θγάζει ἕνα κλειδί ἀπό τήν τσέπη του.

Ξεκλειδώνει τήν ἐξώπορτα κι' ἔπειτα τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καί μπαίνει μέσα. Ἀνεβαίνει στοῦ δεύτερο πάτωμα, πού εἶναι ὁλόκληρο ἕνα ἀπέραντο ἐπιστημονικό εργαστήριο μέ διάφορα ὄργανα καί ἀμέτρητα μπουκαλάκια καί πειραματικούς σωληνες.

Ὁ γέρος στέκεται πίσω ἀπό μιὰ μεγάλη γυάλα, πού εἶναι γεμάτη ἀπό χιλιάδες μικροσκοπικά ἔντομα, καί ξεσπάει σ' ἕνα διαβολικό γέλιο.

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!... Πέτυχε τό πείραμά μου! Οἱ μικρές ἀκρίδες μου γίνονται γιγάντιες μόλις τό

σώμα τους έρθη σ' έπαφή με τόν ελεύθερο άέρα! Ή σφαίρα πού έκτόξευσα από την τάρτασα έπέσε μέσα σ' ένα δάσος. Οί άκρίδες πού άλληλοεξοντώθηκαν και λίγες μόνο γλύτωσαν για να σκορπίσουν την καταστροφή! Τώρα όμως πού άφησα τις άκρίδες λίγες-λίγες, ή καταστροφή ήταν πολύ μεγαλύτερη!... Χό, χό, χό, χό!... Ο Δόκτωρ Φάουστ (*), ο Κυρίαρχος του Κόσμου αρχίζει πάλι τó έργο της εξοντώσεως με μέσα τρομερότερα τώρα! Βέβαια, οί άκρίδες μου σκοτώνονται από τις σφαίρες, μα τί με νοιάζει άφού μπορώ να δημιουργώ χιλιάδες τέτοιες άκρίδες την ήμέρα; Θα εξοντώσω τó ανθρωπίνο γένος σιγά-σιγά, για να άπολαύσω έτσι καλύτερα την έκδική μου! Χό, χό, χό, χό!...

Τό Θάμα τού Έλ Γκρέκο

ΤΗΝ ίδια στιγμή, σ' ένα άλλο σπίτι της πόλεως, ένα σπίτι όπου μένει ή οικο-

(*) Ο Δόκτωρ Φάουστ είναι μία έγκληματική μεγαλοφυΐα, ένας μεγάλος έφευρέτης, πού όμως διαθέτει τις καταπληκτικές έφευρέσεις του για να κάνει Κακό: Μισεί τούς ανθρώπους και ή επιθυμία του είναι να έξοντώση την ανθρωπότητα! Στόν πόλεμο αυτό έχει αντιπάλους τούς Ύπερανθρώπους και τόν ξακουστό Έλ Γκρέκο, τόν Έλλην ανθρωπιστή, με τó μεγαλοφυή έγκέφαλο και τó άδάμαστο θάρρος.

γένεια τών Ύπερανθρώπων, τών προστατών του Κόσμου και της Ανθρωπότητας, ένας νέος είναι κλεισμένος μέσα σ' ένα έργαστήριο, όμοιο με τού Δέκτορος Φάουστ.

Ο νέος αυτός έχει ύψηλό και γεροδεμένο σώμα, όμορφα και άνδροπρεπή χαρακτηριστικά και μάτια πού άστράφτουν από έξυπνάδα. Φορεί γαλανό παντελόνι με κόκκινες μπότες και άσπρο πουκάμισο, στολισμένο μ' ένα γαλανό μαιάνδρο και μ' ένα γαλανό κεφαλαίο «Ε».

Είναι ό Έλ Γκρέκο, τó μεγαλοφυές Έλληνόπουλο πού δοξάζει τó όνειρο της πατρίδος του σ' όλο τόν κόσμο πολεμώντας έναντίον τών έχθρών της ανθρωπότητας με καταπληκτικά όπλα.

Ο Έλ Γκρέκο είναι καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι και άνακατεύει διάφορες χημικές ουσίες. Λίγο πέρα, πάνω στό τραπέζι, είναι άκουμπισμένα δυό μικροσκοπικά ανθρωπάκια, σάν άγαλματάκια ή σάν μεγάλα πιόνια σκακιού! Είναι ό Σατούρ και ή κόρη του Σατούρνα, οί Μαύροι Ύπεράνθρωποι του Κακού, οί τρομεροί συνεργάτες τού Δέκτορος Φάουστ, οί έχθροί τών ανθρωπών, πού ό νάνος Κοντουτούπης είχε μεταβάλλει σέ πιόνια με τó συμπτυκνωτικό πιστόλι τού Φάουστ! (*)

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος, το 37, πού έχει τόν τίτλο: «Ο Άόρατος Άνθρωπος».

Καθώς εργάζεται, ο Έλ Γκρέκο μουρμουρίζει:

— Πλησιάζει ή ώρα που ωνιευρύνουν! Θά γίνετε έπιτέλους Έπεράνθρωποι του Καλού και ύπερασπιστές της Άνθρωπότητας, Σατούρ και Σατούρνα! Θά πάψετε πιά νά είστε όργανα του μίσους και της συμφοράς! Άπό τις ψυχές σας θά φύγη τό μαύρο σκοτάδι της Κόλασης και θά μπη τό φώς του Παραδείσου! Ξέρω πώς ύποφέρετε πολύ άκούγοντας τά λόγια αύτά! Ξέρω πώς οί ψυχές σας αύτή τη στιγμή μέ μισούν άφάν-

Μιά διαφανής σφαίρα γεμάτη μικροσκοπικά έντομα...

ταστα! "Όταν όμως γίνετε Έπεράνθρωποι του Καλού θά νοιώθετε ευγνωμοσύνη γιά μένα, που σάς άλλαξα! Ήρθε ή ώρα! Έχω τό ύγρό του Φάουστ που διαστέλλει τά σώματα και τά μεγαλώνει, ξαναφέροντάς τα στη φυσική τους κατάστασι! Θά το χρησιμοποιήσω έπάνω σας. Θα άλείψω μ' αύτό τά κορμιά σας, άφου όμως προηγουμένως τό άνατατέψω μ' ένα άλλο ύγρό που θα σάς γεμίση καλωσύνη!..

Παίρνει ένα μπυκαλάκι μ' ένα κοκκινωπό ύγρό και τό άδειάζει μέσα σ' ένα γυάλινο σωλήνα. Έπειτα άδειάζει μέσα στό σωλήνα ένα άλλο ύγρό, κιτρινωπό. Τά δυό ύγρα σμίγουν και σχηματίζουν μια ρευστή ούσία, μέ πορτοκαλί χρώμα.

Ό Έλληνας την άνακατέυει μ' ένα κουταλάκι και, θουτώντας ένα πινέλο μέσα, άλείβει μ' αύτό τά κορμιά των μικροσκοπικών, άσάλευτων και βουβών «πιονιών».

Γιά μερικές στιγμές δέ συμβαίνει τίποτα...

Ξαφνικά τά κορμιά των Μαύρων Έπεράνθρώπων του Κακού άρχίζουν νά μεγαλώνουν.

Μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα, άπό μικροσκοπικά πiónια γίνονται κανονικοί άνθρωποι όπως ήταν πρίν!

Ό Έλ Γκρέκο τραβάει άπό τη θήκη του τό παράξενο πιστόλι του, που έχει τέσσερες σκανδάλες. Ή μιά

προκαλεί άναισθησία, ή άλλη τυφλώσι και ή τρίτη διασπάει και εξαφανίζει τά αντίκειμενα μέ «ατομική» ενέργεια! Όσο για τήν τέταρτη σκανδάλη, αυτή κάνει τούς ανθρώπους νά παγώνουν και νά μένουν άσάλευτοι, μήν μπορώντας νά κινήσουν ούτε τά μάτια τους!

Αυτό είναι τό μεγαλύτερο όπλο του Έλληνα Υπεράνθρώπου στον πόλεμό του εναντίον τών έχθρών του κόσμου! Ένα άλλο όπλο, σπουδαίο κι' αυτό, είναι ένα ρολόι πού είναι περασμένο στό χέρι του. Τό ρολόι αυτό είναι μιά συσκευή, πού έχει τήν ιδιότητα νά κάνη τόν Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ...άόρατο!

Έξ άλλου, τό κορμί του Έλληνα είναι άτρωτο στά χτυπήματα και στά βλήματα, γιατί — όπως κι' ό σατανικός Φάουστ — ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τό προστατεύει μέ καταπληκτικές έφευρέσεις!

Κάνει δυό θήματα πίσω μέ τό δάχτυλό του στή σκανδάλη πού τυφλώνει. Δέν είναι θέβαιος άν τό πείραμά του έχει πετύχει κι' άν οί Μαύροι Υπεράνθρωποι του Κακού έχουν γίνει πραγματικά Υπεράνθρωποι του Καλού! Φοβάται μήπως του έπιτεθούν!

Μά γρήγορα χαμηλώνει τό πιστόλι του και τό ξαναβάζει στή θήκη του.

Ό Σατούρ κι' ή Σατούρνα, οί άνθρωποι του όλέθρου μέ τήν τρομακτική δύναμη, στέκονται τώρα μπροστά του

Οι άκρίδες όρμουν εναντίον τους!...

ήρεμοι και χαμογελαστοί!

Τά πρόσώπά τους, πού άλλοτε παραμόρφωνε τό μίσος και ή κακία, φωτίζονται τώρα από μιά έκφρασι άπέραντης καλωσύνης και αγάπης. 'Η Σατούρνα είναι τώρα κι' αυτή όμορφη σαν άγγελος και ό Σατούρ έχει ένα αγαθό ύφος, σαν ένας καλόκαρδος παπάς!

— Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, αδελφέ μας!, λέει ό τελευταίος. 'Η ευγνωμοσύνη μας είναι άπέραντη γι' αυτό πού μάς έκανες! Τώρα καταλαβαίνουμε πόσο ταπεινά και πρόστυχα πλάσματα ήμασταν πριν! Τώρα νοιώθουμε πόση γαλήνη

καί πόση εὐτυχία αισθάνεται κανείς, όταν ἡ ψυχὴ του εἶναι γεμάτη ἀγάπη καὶ καλοσύνη!

Ἡ Σατούρνα κουνάει τὸ κεφάλι της καὶ λέει:

— Πόσο διαφορετικὸς εἶναι ὁ κόσμος τώρα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Πόσο πιὸ ὁμορφος καὶ πιὸ γλυκός! "Αλλοτε, όταν τὸ μῖσος μᾶς γέμιζε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμι, ἡ ζωὴ μας ἦταν γεμάτη ἀπὸ μιὰ ἐφιαλτικὴ ἀγωνία, ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία νὰ κάνουμε τὸ Κακό, χωρὶς ὁμῶς αὐτὸ νὰ μᾶς δίνει πραγματικὴ χαρά! Τώρα καὶ μόνο ὅτι ζοῦμε εἶναι χαρὰ γιὰ μᾶς!

Μὲ μιὰ ἔκφρασι θριάμβου στὸ ὁμορφο καὶ ἀνδροπρεπές πρόσωπό του, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τρέχει στὸ παράθυρο τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ φωνάζει:

— Ὑπεράνθρωπε! Κεραυνέ! Ἀστραπή! Ἐλάτε ὅλοι ἀμέσως ἐπάνω!

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς! Γοργὰ θήματα ἀντηχοῦν ἔξω, στὸ διάδρομο. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπότομα καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος μπαίνει μέσα μὲ τὸ ἀθλητικὸ κορμί του. Ἐπίσω του μπαίνει ἡ γυναίκα του Ἐλσα, ὁ γιὸς τους Ντάνυ (ὁ ξακουστός Κεραυνός), ἡ κόρη τους Ντιάνα (ἡ φημισμένη Ἀστραπή), ὁ κωμικὸς νάνος Κοντοστούπης καὶ τὸ ἀλλόκοτο τερατάκι, ὁ Τσιπιταίπ.

Στὸ ἀντίκρουσμα τῆς Ντιάνας τὰ μάτια τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο λάμπουν καὶ τὰ μάγουλά του κοκκινίζουν. Ἀ-

νάμεσα στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο καὶ στὴ χαριτωμένη καὶ παιόχυρη κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει δημιουργηθῇ ἓνα θαθὸ, ἀγνὸ καὶ δυνατὸ αἶσθημα. Ἀγαπιοῦνται — χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν ἐξομολογηθῇ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο — τόσο πολὺ ὥστε μὲ χαρὰ θὰ θυσιά-ζαν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ σώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο!

Σταματοῦν ὅλοι κατάπληκτοι μπροστὰ στὸ θέαμα τοῦ Σατούρ καὶ τῆς Σατούρνας, ποὺ τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ χαρὰ στὸ ἀντίκρουσμα τῶν Ὑπεράνθρωπων.

— Εἴμαστε δικοὶ σας πιά, Ὑπεράνθρωποι!, λέει μὲ συγκίνησι ὁ Σατούρ. Γίναμε Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ! Ἡ ψυχὴ μας εἶναι γεμάτη ἀγάπη γιὰ οἱ!

Καί, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ὁ Σατούρ ἀγκαλιάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν φιλάει στὰ μάγουλα!

Ἡ Σατούρνα ρίχνεται στὴν Ἀστραπή, τὴν τυλίγει μὲ τὰ μπράτσα της καὶ τὴν φιλάει στὸ στόμα!

Ὁ Κεραυνὸς στέκεται ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ Σατούρνα.

«Πόσο ὁμορφὴ εἶναι τώρα ποὺ ἔγινε καλὴ!, σκέπτεται. Πόσο χαριτωμένη!...»

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ στέκεται παράμερα μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ τὴν ἐκπληξί, ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ παίρνει ἄγριο ὄφρος.

— Εἶστε τυχεροί!, λέει στὸ Σατούρ καὶ στὴ Σατούρνα. Προλάβετε καὶ γίνετε γυαλι

καὶ δηλώσατε συμμαχία μα-
ζι μας, ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ
εἶχα ἀποφασίσει νὰ δώσω ἕνα
τέλος σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστο-
ρία! Θὰ σὰς ἀρπάξω καὶ τοὺς
δυὸ καί...

Τὸ κωμικὸ πρόσωπο τοῦ νά
νου παραμορφώνεται ἀπὸ μιὰ
ἐκφρασι ἀπερίγραπτου τρό-
μου. Τὰ μάτια τοῦ πᾶνε νὰ
βγοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς.
Ἡ μύτη τοῦ σαλεύει ἀστεῖα.

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ, ποῦ
ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικά,
βγαίνουν ἀναρροὶ ἤχοι:

— Χρι... Χρι... Χριστουλάκη
μου! Χά... χάθηκα! Πέ... πέ...
πέθανα! Ὡχ ἡ καρδούλα
μου!

Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν τὸ
ἐλῆμμα τοῦ καὶ κυττάζουν ἑ-
ξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Αὐτὸ ποῦ βλέπουν τοὺς κά-
νει νὰ ριγῇσιν ἀπὸ φρίκη...

**Ἰπτάμενος
Καθ'αλλήρη**

ΕΡΑΣΤΙΑ ἔντο-

μα, πελώριες ἀκρίδες κυ-
κλοφοροῦν μέσα στὴν πόλι!
Ἀπὸ τὸ παράθυρο, οἱ φίλοι
μας βλέπουν τὶς ἀκρίδες αὐ-
τὲς νὰ καταβροχθίζουν τοὺς
διαβάτες, ποῦ σκορπίζονται ἀ-
φήνοντας οὐρλιαχτὰ τρόμου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ πολυθόλα
ἀντηχοῦν. Εἶναι ἡ ἀστυνομία
ποῦ προσπαθεῖ νὰ ἐξοντώσῃ
τὰ τέρατα.

Μιὰ ομάδα ἀπὸ δέκα ἀκρί-
δες πηδοῦν μέσα στὸν κήπο
τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ὑπεράνθρω-
που.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, οἱ Ὑ-
περάνθρωποι, ὁ Σατούρ κι' ἡ
Σατούρνα, ἀπογειώνονται,
βγαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο
καὶ προσγειώνονται ἀνάμεσά
στὰ τερατώδη πλάσματα!

Ὁ Κοντοστούπης, μὴν ξέ-
ροντας τί κάνει ἀπὸ τὴν τρο-
μάρα τοῦ, πηγαίνει κι' αὐτὸς
στὸ παράθυρο καὶ ἀνεβαίνει
στὸ περβάζι.

— Γιατί δηλαδή; μουρμου-
ρίζει μὲ ὕφος τρελλοῦ. Ἐγὼ
δὲ θὰ πάρω μέρος στὴ μάχη;
Αὐτὸ ἔλειπε! Ὁ Κοντοστού-
πης νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ πολε-
μήσῃ; Χά, χά, χά!

Καί... πηδάει κάτω!

Τὸ ὕφος εἶναι ἀρκετὰ μεγá-
λο. Εὐτυχῶς — ἡ δυστυχῶς —
γι' αὐτόν, συμβαίνει κάτι ἄλ-
λόκοτο, ποῦ μόνο μιὰ ἄλλη
φορὰ εἶχε ξανασυμβῇ στὸν
Κοντοστούπη (*). Καθὼς πέ-
φτει, μιὰ γιγάντια ἀκρίδα
θερίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ
τὸ παράθυρο κι' ὁ δυστυχι-
σμένος νάνος... κάθεται πάνω
τῆς καθ'αλλήτῃ, ὅπως σ' ἕνα
ἄλλογο!

Ἡ ἀκρίδα, ξαφνιασμένη,
ἀρχίζει νὰ πηδάῃ μὲ τεραστι-
οὺς σάλτους μέσα στὸν κή-
πο!

Ὁ Κοντοστούπης ἀποτρε-
λαινεῖται! Ὁ φόβος τοῦ εἶναι
τόσο μεγάλος ὥστε ὁ νάνος...
ξεχνάει τὸ φόβο τοῦ! Ξεχνά-
ει πόσο κρίσιμη καὶ ἐπικίνδυ-
νη εἶναι ἡ θέσι τοῦ καὶ ἡ

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 28, ποῦ
ἔχει τὸν τίτλο: «Στὴ χώρα τῶν
Κοντοστούπων».

φαντασία του τόν κάνει νά νομίζη πώς εἶναι καθάλα σ' ἓνα ἄτι!

—Ὅχό!, φωνάζει ράν κάου μπόυ. Γιούχουουου! Ἐμπρός, ἀλογάκι μου! Ἀρχισαν οἱ κοῦρσες! Πρῶτο θέλω νάρ-
θης! Ἐχεις στήν πλάτη σου τόν ξακουστό καθαλλάρη Κοντοστούπη!... Γιούχουουου!

Ἡ ἀκρίδα τρομαγμένη ἀπό τῖς φωνές τοῦ νάνου πηδάει ψηλά, ξεδιπλώνει τὰ φτερούγια της καί πετάει πάνω ἀπό τοὺς οὐρανοξύστες!

—Τί... τί τρέχει; κάνει ὁ Κοντοστούπης ξαφνιασμένος. Τὸ ἄλογό μου ἔγινε... ἄερο-

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀντιμετω-
πίζει μιὰ γιγάντια ἀκρίδα!

πλάνο! Ζήτω μας! Θάρβουμε ὀπωσδήποτε πρῶτοι! Ζήτω!

Ὁ δυστυχισμένος νάνος θρίσκει τώρα σέ κίνδυνο νά τσακιστῇ καί νά σκοτωθῇ, πέφτοντας ἀπὸ τῇ λεία καί γλυστερῇ ράχη τῆς ἀκρίδας! Γέρνει πότε πρὸς τῇ μιᾷ μεριά καί πότε πρὸς τὴν ἄλλη, μὰ στήν τρέλλα του δὲν καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει!

Στὸ μεταξὺ κάτω, στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ὑπερανθρώπου, μιὰ σκληρὴ μάχη διεξάγεται ἀνάμεσα στοὺς φίλους μας καί στῖς τεράστιες ἀκρίδες.

Οἱ γροθιές τῶν Ὑπερανθρώπων, τοῦ Σατοῦρ καί τῆς Σατούρνας συντρίβουν τὰ κορμιά τῶν ἐντόμων, ἐξοντώνοντάς τα! Τὸ θαυματουργὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὴν «ἀτομικὴ» ἀποσυνθέτει καί ἐξαφανίζει τῖς ἀκρίδες!

Κι' ὅμως ἡ μάχη συνεχίζεται σκληρὴ, γιατί ὅλο καί νέα κύματα ἀκρίδων καταφθάνουν καί ὀρμοῦν ἐναντίον τῶν φίλων μας! Μὲ τὰ νυχᾶτα πόδια τοὺς προσπαθοῦν νά τοὺς γρατζουνίσουν, ἐνῶ μὲ τὰ δαγκανάρια τοὺς δοκιμάζουν νά τοὺς κόψουν τὰ μέλη τοῦ σώματος τοὺς!

Μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὁ Σατοῦρ καί ἡ Σατούρνα εἶναι ἄτρωτοι. Τὰ κορμιά τοὺς ἔχουν τὴ σκληρότητα, τὴν ἐλαστικότητα καί τὴν ἀντοχὴ τοῦ ἀτσαλιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, κάθε φορὰ ποὺ τὸν

αγγίζει μια ακρίδα, το κορμί του έκτοξεύει ηλεκτρικές έκκενώσεις, που κεραυνοβολούν το έντομο και το τινάζουν μακριά!

Τέλος, τὰ κύματα τῶν γυγάντιων ἐντόμων παύουν νὰ ἀνανεώνονται. Οἱ ἥρωές μας ἐξοντώνουν ὅλες τὶς ἀκρίδες καὶ σταματοῦν λαχανιασμένοι.

Ἡ Ἀστραπὴ κυτάζει γύρω μὲ φρίκη καὶ μουρμουρίζει:

— Τὶ ἀποκρουστικὸ θέαμα!

Ὁ κῆπος ἔχει γεμίσει ἀπὸ τσακισμένα κορμιά ἀκρίδων! Πρέπει νὰ τὸν καθαρίσουμε!

— Θὰ τὸ ἀναλάβω ἐγὼ αὐτό, λέει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο .

Στρέφει τὸ πιστόλι τοῦ πρὸς τὰ πτώματα τῶν ἐντόμων καὶ πιέζει τὴν «ἀτομικὴ» σκανδάλη πολλές φορές. Τὰ νεκρὰ ἔντομα διαλύονται καὶ εξαφανίζονται ἕνα - ἕνα! Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ὁ κῆπος εἶναι πολὺ καθαρὸς ὥπως πρὶν! Δὲν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τοὺς ἀλλόκοτους ἐπιδρομεῖς!

Καὶ τότε ἡ Σατούρνα, μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ της, βλέπει ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὴν πόλι μιά ἀκρίδα νὰ πετάει, μὲ τὸν Κοντοστούπη στὴν πλάτη της!

Τὸ ὁμορφο καὶ γεμάτο καλοσύνη προσωπὸ της ἀλλοιώνεται ἀπὸ μιά ἔκφρασι λύπης γιὰ τὸν καημένο τὸ νάνο μὲ τὴ δειλὴ ψυχὴ καὶ τὴ μεγάλη καρδιά.

Ἀπογειώνεται μὲ μιά ἐκτίναξι καὶ σκίζει τὸν ἀέρα μὲ

— Ζήτω!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης. Θάρθουμε πρῶτοι!

ἀπίστευτη γρηγοράδα, πετώντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ νάνος χάνει τὴν ἰσορροπία του, γέρνει, γλυστράει πάνω στὴ λεία ράχη τῆς ἀκρίδας καὶ... πέφτει στὸ κενὸ ἀπὸ ὕψος πεντακοσίων μέτρων!

— Γιούχουουου!, ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος ὁ Κοντοστούπης. Μπράβο μου! Ἐκανα προόδους! Ἐγίνα... πουλί!

Τὸ κορμὶ τοῦ πέφτει τώρα μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὴν πόλι κάτω, πρὸς τοὺς

ασφαλτοστρωμένους δρόμους.

Ἡ ἀνάσα του πιάνεται, τὰ αὐτιά του σφυρίζουν ἀπὸ τὸν ἄερα πὺ περνᾷ διπλά τους.

Ξαφνικά, ὅταν πιά ἔχει φτάσει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ὁ νάνος ξαναθρίσκει τὰ λογικά του.

Καταλαβαίνει τὶ τοῦ συμβαίνει! Καταλαβαίνει ὅτι... γκρεμοτσακίζεται!

Τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους! Ἀλλοιοθωρίζουν! Τὸ προσωπὸ του γίνεται χλωμὸ σὰν νεκροῦ! Ἡ μύτη του ἀνεθοκαθεβαίνει οπασμαδικά!

— "Ἅγιοι Πάντες!", οὐρλιάζει. Ταξιδεύω γιὰ τὸν... Παράδεισο!

«Συγχωρησέ μας,
Χριστέ μου!»

Αἱ λιποθυμαί!

Δὲν προλαβαίνει νὰ δῇ μιὰ μαύρην σιλουέττα νὰ σκίζῃ τὸν ἄερα κοντὰ του καὶ τῇ Σατούρνα νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ δυνατὰ μπράτσα της, δέκα μόνον μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ἡ κόρη τοῦ Σατοῦρ, μὲ ἔκφρασι χαρᾶς στὸ πρόσωπό της, μεταφέρει τὸν Κοντοστούπη στὸ σπίτι τοῦ Ὑπερανθρώπου.

Τὸν ξαπλώνει πάνω σ' ἓναν καναπέ στὸ σαλόνι, ὅπου ἔχει στὸ μεταξὺ συγκεντωθῇ ἡ ὑπόλοιπη συντροφία.

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ἀντικρῶζει

τῇ Σατούρνα σκυμμένη ἐπάνω του.

— Τὴν ἔπαθα, μουρμουρίζει ὁ νάνος μορφάζοντας κωμικά. Ἀντὶ νὰ πάω στὸν Παράδεισο πῆγα στὴν Κόλαση! Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ κι' ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου!... Μὴ, Σατούρνα μου! Μὴ Σατουρνίτσα μου! Μὴ με θασανίσῃς! Μὴ με ρίξῃς στὸ καζάνι με τὴν πίσσα! Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος! Εἶμαι... Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Ἀν με ρίξῃς στὸ καζάνι, θὰ πάθω... συγκοπή! Ἀφισέ με νὰ φύγω ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πάω στὸν Παράδεισο! Ὁ Ἅγιος Πέτρος θὰ με περιμένῃ καὶ θὰ ἀνησυχῇ γιὰτὶ ἄργησα! Ἀφισέ με, Σατουρνίτσα μου!

Βάζουν ὅλοι γύρω τὰ γέλια καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ Τσιπιτοίπ, πού θρίσκει πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ πειράξῃ τὸν... ἄσπονδο φίλο του.

— Ὅχι!, φωνάζει μετ' ἡ στριγγὴ θραχνὴ φωνή του. Θὰ μείνῃς ἐντῶ στὴν Κόλαση καὶ θὰ σὲ σουβλίσομε! Ἐτοίμασε! τὸ μεγάλο καζάνι, Σατούρνα κι' ἄναψε τὴ φωτιά!

Ὁ Κοντοστούπης καταλαβαίνει τότε τὸ πάθημά του. Καὶ προσπαθεῖ νὰ περισώσῃ τὸ γόητρό του.

— Εἶσα βλάκας, Τσιπιτοίπ! γρυλλίζει κοριδευτικά. Δὲν μπορείς νὰ καταλάβῃς πότε ἀστειεύομαι καὶ πότε μιλῶ σοφά! Ἐμένα πὺ με βλέπεις, παλιότερατάκι, καὶ νὰ κατεβῶ μιὰ μέρα στὴν Κόλαση, δὲ θὰ μείνω οὔτε στιγμὴ

έκει μέσα! Θά πάθουν συγκοπή οί σατανάδες μόλις με αντικρύσουν!

— 'Αμ' θέβαια!., απαντάει ό Τσιπιτσιπ. Με τέτοια μύτη πούχεις...

Ό Κοντοστούπης δέν μπορεί νά κρατηθῇ άλλο. Ρίχνεται πάνω στόν Τσιπιτσιπ καί τά δυό κωμικά πλάσματα κυλιούνται χάμω, ούρλιάζοντας δαγκώνοντας, ραμφίζοντας, κλωτσώντας!

Ό 'Υπεράνθρωπος τούς χωρίζει μέ μερικές καρπαζές καί τούς στέλνει τόν καθένα στό δωμάτιό του.

"Επειτα κάθονται όλοι, οί 'Υπεράνθρωποι, οί Μαῦροι 'Υπεράνθρωποι κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καί συσκέπτονται γιά νά πάρουν αποφάσεις σχετικές μέ τό νέο κίνδυνο πού απειλεί τήν 'Ανθρωπότητα, τίς γιγάντιες άκρίδες.

Ό Σατούρ λέει:

— Δέ χωρεῖ καμμιά άμφιβολία πώς τά τερατώδη αὐτά έντομα εἶναι δημιουργήματα τοῦ καταραμένου Φάουστ! Πρέπει νά τόν θροῦμε καί νά τόν έξοντώσουμε τώρα πού εἴμαστε ένωμένοι! "Ίσως μπορέσουμε νά τόν θροῦμε, άν εἶναι έγκατεστημένος στήν πόλι αὐτή, γιατί ξέρω πού θρίσκειται τό εργαστήριό του!

— "Ας πᾶμε λοιπόν άμέσως εκεί!, λέει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Ναι!, απαντάει ή Σατούρνα. Θά ήθελα όμως πρώτα νά σέ παρακαλέσω, "Ελληνα, νά μᾶς όδηγήσης σέ μιᾶ... έκκλησία!

Οί ἄλλοι κυτιάζουν κατάπληκτοι τήν κόρη τοῦ Σατούρ.

— Σέ μιᾶ...έκκλησία; ρωτάει μέ άπορία ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Ναι! Θέλω νά ζητήσουμε, έγώ κι' ό πατέρας μου, συγγνώμη από τό Θεό γιά τά φριχτά έγκλήματα πού έχουμε διαπράξει! Πρέπει νά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας από κάθε σκοτόδι τοῦ έγκληματικού παρελθόντος μας, πριν άρχίσουμε τόν πόλεμο έναντίον τοῦ Κακοῦ!

Συγκινημένος, ό "Ελληνας 'Υπεράνθρωπος όδηγεῖ τόν Σατούρ καί τή Σατούρνα σέ μιᾶ μικρή έκκλησία, πού εἶναι κοντά στό σπίτι τοῦ 'Υπερανθρώπου.

Έκεῖ, οί δυό Μαῦροι 'Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ, πού έχουν πιά γίνει καλοί, γονατίζουν μπροστά στό Χριστό μέ τά χέρια σταυρωμένα. "Η Σατούρνα μουρμουρίζει:

— Γονατιστοί μπροστά Σου Χριστέ μου, Σέ ίκετεύουμε νά μᾶς συγχωρήσης! Κάνουμε τά πιό άπαισία καί πιό άπάνθρωπα έγκλήματα, πού μπορεῖ νά συλλάβη ό νοῦς τοῦ ανθρώπου! Σκοτώσαμε άνθρώπους — άντρες, γυναῖκες, παιδιά! Κάψαμε πόλεις! Δημιουργήσαμε τέρατα καί τά έξαπολύσαμε έναντίον τοῦ κόσμου! Θελήσαμε νά έξοντώσουμε όλόκληρη τήν 'Ανθρωπότητα καί νά διαλύσουμε τή Γῆ! Θά τό κατορθώναμε αὐτό, άν δέν μᾶς έμπόδιζαν οί 'Υπεράνθρωποι κι' ό 'Ε λ

Γ κ ρ έ κ ο, και τούς εόγνω-
μονούμε γι' αυτό! Θελήσαμε
νά σκορπίσουμε την τρέλλα,
τὸ μῖσος και τὴν κακία ἀνά-
μεσα στοὺς ἀνθρώπους! Καὶ
ἦρθαν στιγμές πού τὰ χαλα-
σμένα καὶ γεμάτα κακία μυα-
λά μας συνέλαθαν τὴ θλά-
σφημη ἰδέα νὰ στραφοῦμε ἐ-
ναντίον Σου, ἐναντίον τοῦ
Δημιουργοῦ τοῦ Κόσμου καὶ
νὰ γίνουμε ἐμεῖς Θεοί!

“Ένας λυγμός κάνει τὸ στῆ-
θος τῆς Σατούρνας νὰ φου-
σκώσει. Πίσω τῆς ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο ἀκούει τὴν τρο-
μερὴ αὐτὴ ἐξομολόγησι μὲ
δάκρυα στὰ μάτια.

Ὁ Σατούρ συνεχίζει ἀπὸ
ἐκεῖ πού σταμάτησε ἡ κόρη
του:

— Θεέ μου! Τὸ ξέρουμε
πὼς εἴμαστε ἀνάξιοι τῆς συγ-
γνώμης Σου! Τὸ ξέρουμε
πὼς γιὰ νὰ καθαριστοῦν οἱ
ψυχές μας χρειάζονται χιλιά-
δες χρόνια μαρτυριῶν καὶ
μετανοίας! Δὲν Σοῦ ζητοῦ-
με νὰ μᾶς ἀπαλλάξης ἀπὸ
τὴν τιμωρία, τὴ δίκαιη τιμω-
ρία πού μᾶς ἀξίζει! Θέλου-
με μόνο νὰ μᾶς δώσης τὴν
ἐλπίδα! Θέλουμε νὰ μᾶς κά-
νης νὰ νοιώσουμε ὅτι, ἔπειτα
ἀπὸ τὴν τιμωρία μας, μπορού-
με νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ μᾶς
δώσης τὴ συγγνώμη!

Δάκρυα κυλοῦν τώρα στὸ
πρόσωπο τοῦ Σατούρ καὶ τῆς
Σατούρνας! Δάκρυα μετανοί-
ας καὶ χαρᾶς, γιατί νοιώ-
θουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἰσακούει
τὶς δεήσεις τους!

— Θὰ πολεμήσουμε μ' ὅλες
μας τὶς δυνάμεις ἐναντίον

τοῦ Ἑγκλήματος, Θεέ μου!,
λέει ἡ Σατούρνα. Θὰ πολεμή-
σουμε ὅχι γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦ-
με, ἀλλὰ γιατί, τώρα πού ἡ
ψυχὴ μας εἶναι γεμάτη ἀγά-
πη καὶ καλοσύνη, δὲν μπορού-
με πιά νὰ ἀνεχθοῦμε τὴν Ἀ-
δικία, τὸ Ἑγκλημα καὶ τὸ
Κακό!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, πού
στέκεται πάντα πίσω τους, ἔ-
χει τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ κε-
φάλι τοῦ Χριστοῦ σαλεύει ἀ-
νεπαίσθητα, μὲ μιὰ ἔκφρασι
καλοσύνης, συμπαθείας καὶ
συγγνώμης στὸ πρόσωπό του.

Στὸ ἄντρο τοῦ Γέρου!

ΙΓΗ ὥρα ἀργό-
τερα, ὁ Σατούρ, ἡ Σατούρνα
κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ξα-
ναγουρίζουν στὸ σπῖτι τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.

Ἐκεῖ, ὁ Σατούρ λέει:

— Ξέρω πού θρίσκειται τὸ
ἐογαστήριό τοῦ Φάουστ! Θέ-
λω ὅμως ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου
ν' ἀρχίσουμε τὴν ἐπίθεσι πρῶ-
τοι! Σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς
κάνετε αὐτὴ τὴν τιμὴ! Θὰ πα-
ρουσιαστοῦμε ὡς φίλοι του
καὶ θὰ ἐπιτεθοῦμε αἰφνιδιαστι-
κά, ὅταν βρεθοῦμε μέσα στὸ
ἐργαστήριό.

Οἱ ἄλλοι συμφωνοῦν καὶ ξε-
κινοῦν πετώντας.

Σκίζουν γοργὰ τὸν ἀέρα
σὰν ἔξη μεγάλα πουλιά, δυὸ
κόκκινα, δυὸ μαῦρα, ἓνα κί-
τρινο κι' ἓνα γαλανόλευκο.

Προσγειώνονται σ' ἓνα ὄρο
μάκι κοντὰ στὸ σπῖτι τοῦ Φά-
ουστ καὶ προχωροῦν μὲ τὰ

πόδια με χίλιες προφυλάξεις, γιά νά μή γίνουν ἀντιληπτοί ἀπό τὸ σατανικὸ γέρο.

Φτάνουν στὸ σπίτι του, πηδοῦν ἀθόρυβα μέσα στὸν κήπο καὶ κρύβονται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Προχωρήστε μπροστά, λέει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο στοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους. Θ' ἀφήσω νὰ περάσουν μερικές στιγμές καὶ θὰ σὰς ἀκολουθήσω κι' ἐγώ. Οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ μείνουν ἐδῶ ἔξω ἕτοιμοι νὰ δράσουν κι' αὐτοὶ ἂν χρειαστῇ.

Ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρ-να ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ μπαίνουν στὸ ἐργαστήριον τοῦ Φάουστ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Προσγειώνονται ἀπαλὰ στὸ πάτωμα, μπροστὰ στὸν Δόκτορα Φάουστ, πού τοὺς κυττάζει κατὰπληκτος.

Τὰ πρόσωπά τους ἔχουν πᾶρει τώρα τὴν παλιὰ ἄγρια ἔκφρασί τους, τὴ σατανικὴ καὶ γεμάτη κακία ἔκφρασι τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ μένει γιά μιὰ-δυὸ στιγμές σιωπηλός. "Επειτα ξεσπάει σ' ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο:

— Χό, χό, χό, χό! Τὰ τσαμε νάκια μου! Ἦρθατε στέ... θεῖο, ἔ; Χό, χό, χό, χό!

— Φάουστ!; γρυλλίζει ὁ Σατούρ. Ἦρθαμε πάλι σέ σένα, γιατί δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε μόνοι! Δὲ νοιώθουμε τὴν ἴδια ἀπόλαυσι κακίας καὶ ἐκδικήσεως δρῶντας μόνοι μας! Ἦρθαμε νὰ τεθοῦμε

πάλι στὶς διαταγές σου!

Τὰ ματάκια τοῦ σατανικοῦ γέρου τοὺς κυττάζουν διαπεραστικά πίσω ἀπὸ τὰ χοντρά γυαλιά τους.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει. Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σὰς συγχωρήσω ἢ νὰ σὰς τιμωρήσω σκληρά! Πάντως, ἔλατε νὰ σὰς δείξω τὰ τελευταῖα δημιουργήματά μου!

Τοὺς ὁδηγεῖ μπροστὰ στὴ μεγάλη γυάλα, ὅπου χιλιάδες μικροσκοπικὲς ἀκρίδες συνωστίζονται σχηματίζοντας ἀπαίσίους σωροὺς.

— Τὰ ἔντομα αὐτά, λέει, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ γίνωνται γίγαντες μόλις ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα! "Εκανα σήμερα μιὰ δοκιμὴ ἕναν τίον τῆς πόλεως αὐτῆς. Πέτυχε ἀπόλυτα! Δὲν ἔχω λοιπὸν, παρὰ νὰ ἐτοιμάσω μερικά ἐκατομμύρια τέτοιες ἀκρίδες καὶ νὰ τίς σκορπίσω σ' ὅλο τὸν κόσμον! Δὲ θὰ μείνῃ οὔτε ἓνα φυτὸ κι' οὔτε ἓνας ἄνθρωπος ζωντανός! Χό, χό, χό, χό!

Γυρίζει βλέπει τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους νὰ κυττάζουν τίς ἀκρίδες μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ φρίκη καὶ συνεχίζει:

— Λίγες μέρες μοῦ ἀρκοῦν γιά νὰ ἐτοιμαστῶ! Σὲ δέκα, τὸ πολὺ δεκαπέντε μέρες, θὰ ἔχω κατασκευάσει τίς ἀκρίδες πού μοῦ χρειάζονται! Καὶ τότε... χό, χό, χό, χό,!

Μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ φρίκης πάει νὰ θῇ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Σατούρνας. Μὰ

τό κορίτσι, πού άλλοτε ήταν ένας θηλυκός σατανάς και πού τώρα είναι ένας άγγελος, συγκρατεί τόν εαυτό του!

Δίνει στο πρόσωπό της μία άγρια έκφραση διαβολικής χαράς και λέει:

— Πώς... πώς κατασκευάζεις τις ακρίδες αυτές, Φάουστ; Είσαι τρομερός!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ο γέρος. Αυτή η γυάλα, πού βλέπετε περιέχει ένα νέο αέριο δικής μου κατασκευής! "Όταν μία ακρίδα θρεθῇ μέσα στο αέριο αυτό, μικραίνει κι' έπειτα αρχίζει να γεννάει άμέτρητα αυγά πού σε λίγο άνοιγουν και γίνονται ακριδάκια! Νά, κυττάξτε! Βλέπετε; Τά ακριδάκια αυτά κολάωνε τόνά πάνω στ' άλλο και σχηματίζουν σωρούς, μένοντες άκίνητα. "Αν τώρα πάρω μερικά ακριδάκια και τά βγάλω έξω, στόν άέρα, αρχίζουν και μεγαλώνουν, μεγαλώνουν, μεγαλώνουν, ώσπου γίνονται γίγαντες!... Στο θάθος του εργαστηρίου μου, εκεί πέρα, υπάρχουν άλλες δέκα τέτοιες γυάλες! Σε δέκα ή δεκαπέντε μέρες θά περιέχουν ένα έκατομμύριο ακριδάκια ή καθεμιά!

Γιά μερικές στιγμές, ο Σατούρ κι' η Σατούρνα μένουν διστακτικοί και άναποφάσιστοι.

Τι νά κάνουν; Νά όρμήσουν και νά καταστρέψουν τις γυάλες χτυπώντας τες με τις πανίχθρες γροθίες τους; "Όχι! "Αν οί γυάλες σπάσουν τά ακριδάκια θά έρθουν

στον άνοιχτό άέρα και τότε χιλιάδες τεράστια έντομα θά πλημμυρίσουν τη Νέα Υόρκη και θά τήν καταστρέψουν!

Νά έπιτεθούν εναντίον του Δόκτορος Φάουστ; Αυτό είναι τό μόνο πού μπορούν νά κάνουν μολονότι είναι άμφίβολο άν θά μπορέσουν νά του κάλουν τίποτα! "Ο διαβολικός άρχιεγκληματίας έχει θωρακισμένο τό κορμί του με καταπληκτικές έφευρέσεις, όπως ο Έλ Γκρεκο!

Και τότε τό μάτι του Σατούρ πέφτει πάνω σ' ένα πιστόλι, πού είναι άκουμπισμένο σ' ένα τραπέζι. "Ισως τό όπλο αυτό είναι κάποιο καινούργιο όπλο του Φάουστ, πολύ πιο καταστρεπτικό και άποτελεσματικό από κάθε άλλο.

Οί μυώνες του συσπώνται και ο Σατούρ είναι έτοιμος νά όρμήση και νά άρπάξη τό πιστόλι γιά νά τό χρησιμοποιήση εναντίον του Φάουστ.

Δέν προλαβαίνει νά κινηθῇ όμως.

Με μία άστραπιαία κίνηση, ο Δόκτωρ Φάουστ τραβάει ένα πιστόλι από τήν τσέπη του τό στρέφει προς τόν Σατούρ και τή Σατούρνα και πιέζει τή σκανδάλη δυό φορές!

Οί Μαύροι "Υπεράνθρωποι νοιώθουν μία τρομακτική δύναμη νά τούς χτυπάει κατάστηθα και έναν άβάσταχτο πόνο νά διαπερνά τόν κορμί τους.

Βογγώντας, τινάζονται προς τά πίσω, περνούν από τό άνοιχτό παράθυρο και πέφτουν

μισολιπόθυμοι στὸν κήπο, κοντὰ στοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀντηχεῖ τὸ δαιμονισμένο γέλιο τοῦ Φάουστ:

— Χό, χό, χό, χό! Τὰ τσαμενάκια μου! Νομίζατε πῶς θὰ μπορούσατε νὰ με ξεγελάσετε, ἔ; Χό, χό, χό, χό! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σᾶς ἀντίκρισα, κατάλαβα πῶς εἶχατε ἀλλάξει! Κατάλαβα πῶς εἶχατε πάψει νὰ εἶστε Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ καὶ πῶς εἶχατε γίνει Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ! Αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Ἕλληνας τὸ ἔκανε αὐτό! Τὸ ἤξερα πῶς θὰ συνέβαινε αὐτὸ μιὰ μέρα καὶ τό... εὐχόμουν! Τὸ εὐχόμουν γιατί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐπαναστατήσατε, ἤθελα νὰ ἐξοντωθῆτε! Μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς ἐξοντώσω ἐγώ, ἀλλὰ προτίμησα νὰ ἀφήσω τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο νὰ τὸ κάνει αὐτό! Μεγάλη ἱκανοποίησι γιὰ μένα, ἔ; Χό, χό, χό, χό!

Μ' ἓνα παγερὸ ρῖγος στὴν ψυχή, ὁ Ἕλληνας ρωτᾷ:

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Φάουστ; Δέ σέ καταλαβαίνω!

— Δέ με καταλαβαίνεις, ἔ; Χό, χό, χό, χό! Τί σπάνια ἀπόλαυσι! Πόσο ἱκανοποιούμαι! Δέ με καταλαβαίνεις! Θάδυνα τὴ μισὴ ζωὴ μου γιὰ ν' ἀπολαύσω αὐτὴ τὴ στιγμή! Θὰ με καταλάβεις σὲ λίγο, ἄτιμε Ἕλληνα! Θὰ με καταλάβεις ὅταν δῆς τὸ Σάτουρ καὶ τὴ Σατούρνα νὰ μεταβληθῶνται, νὰ λυθῶνται καὶ νὰ

χάνονται γιὰ πάντα! Χό, χό, χό, χό!

Τὸ σατανικὸ γέλιο τοῦ ἀντηχεῖ ἀπ᾿αἰσία. Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ρωτᾷ πάλι:

— Τί θέλεις νὰ πῆς Φάουστ;

— Τὸ κορμί καὶ ἡ ψυχὴ τῶν Μαύρων Ὑπερανθρώπων εἶναι φτιαγμένα γιὰ τὸ μῖσος καὶ τὴν κακία, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!, ἀπαντᾷ ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Τὸ αἷμα τους εἶναι αἷμα Κακοῦ καὶ ἡ ψυχὴ τους ψυχὴ Μίσους! Ἐπομένως, δέν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσουν χωρὶς μῖσος! Ἄν τους ἀφαιρέσῃς τὸ μῖσος, εἶναι σὺν νὰ τους καταδικάζῃς σὲ θάνατο! Εἶναι σὺν νὰ ἀφαιρῇς ἀπὸ ἐνὰ ζῶο τὰ πνευμόνια του! Μεταβάλλοντάς τους, λοιπόν, σὲ Ὑπερανθρώπους τοῦ Καλοῦ, ὑπέγραψες τὴ θανατικὴ τους καταδίκη, Ἕλληνα! Τί ὠραῖο, τί ὠραῖο, τί ὠραῖο! Χό, χό, χό, χό!

Σιωπῇ, θαθεῖα σιωπῇ γεμάτη δέος καὶ φρίκη ἀκολουθεῖ τὰ λόγια τοῦ σατανικοῦ γέρου.

Ξαφνικά, ὁ Δόκτωρ Φάουστ χάνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φανερώνεται πάλι σχεδὸν ἀμέσως.

Στὰ χέρια του κρατᾷ ἓνα μικρὸ μετάλλινον κουτί. Ἀνοίγει καὶ κλείνει γοργὰ μιὰ μικρὴ πορτίτσα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κουτιοῦ. Ἐνὰ ομιήνος ἀπὸ μικροσκοπικὲς ἀκρίδες πετάγεται ἔξω.

Τὰ ἔντομα, μόλις ἔρχονται σ' ἐπαφὴ με τὸν ἀέρα, ἀρχίζουν νὰ μεγαλύνουν, νὰ μεγαλύνουν, ὥσπου γίνονται τερά

στια, τερατώδη όντα, γιγάντιες άκρίδες, που όρμουν πετώντας προς τους φίλους μας!

Ένώ ο Φάουστ καγχάζει σάν δαίμονας στο παράθυρο, κάτω στον κήπο διεξάγεται μιá άγρια μάχη ανάμεσα στα τέρατα, στους 'Υπερανθρώπους, στους Μαύρους 'Υπερανθρώπους και στον Έλ Γκρέκο!

Οί γροθιές των 'Υπερανθρώπων κάνουν θαύματα. Τά κορμιά των άκρίδων συντρίβονται τώνα μετά τ' άλλο ή

έξαφανίζονται κάτω από την «άτομική» ενέργεια του πιστολιού του Έλ ληνα.

Μά ή μάχη δέν παίρνει τέλος. Ο Φάουστ από τό παράθυρο έξαπολίζει όλο και νέα κύματα μικροσκοπικών άκρίδων και, στη θέσι κάθε άκρι-

'Από τό κουτί ξεπηδούν άμέτρητα μικροσκοπικά άκριδάκια, που μεταβάλλονται σέ γιγάντιες άκρίδες μόλις τά άγγίζει ο άέρας!...

δας πού σκοτώνουν· οί φίλοι μας, δυό άλλες κάνουν την εμφάνισί τους!

Μενεμαχία 'Αεράτων!

ΑΦΝΙΚΑ, ό 'ΕΛ Γ κ ρ έ κ ο, άποκρούοντας την έπίθεση τριών γιγάντιων άκρίδων έναντίον του, κάνει δυό θήματα πλάγια, σηκώνει τό πιστόλι του και πιέζει την άτομική σκανδάλη!

Η άτομική ενέργεια πού έκτοξεύεται από τό πιστόλι του χτυπάει τόν Δόκτορα Φάουστ κατάστηθα. Τό κουτί μέ τις άκρίδες πού κρατάει χάνεται. Ό ίδιος δέν διαλύεται· και δέν έξοντώνεται, γιατί τό κορμί του είναι θωρακισμένο από μυστηριώδεις έφευρέσεις, πού τό κάνουν άτρωτο.

Η όρμη όμως του χτυπήματος είναι τόσο μεγάλη, ώστε ό Φάουστ πέφτει πρós τά πίσω μέσα στο δωμάτιο.

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τό κουμπι της συσκευής—ρολόι, πού τόν κάνει άόρατο, και χάνεται. Μέ μία έκτίναξι άπογειώνεται, πετάει πρós τά πάνω και χώνεται μέσα στο δωμάτιο από τό άνοιχτό παράθυρο.

Ό Φάουστ στέκεται όρθιος μπροστά σ' ένα τραπέζι· μέ ένα μεγάλο πιστόλι στο χέρι· σιραμμένος πρós τό παράθυρο.

— "Ατιμε "Ελληνα!, μουρμουρίζει μέ λύσσα. Σέ βρίσκω διαρκώς άντιμέτωπο στά

σχέδιά μου! Πότε θάρθῃ ή στιγμή νά σέ άρπάξω στα χέρια μου; Πότε θά διαποτίσω τό κορμί σου μέ τό μίσος; Πότε θά σέ κάνω τυφλό όργανό μου, όργανο του Όλέθρου;

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, άόρατος μπαίνει στο δωμάτιο και προσγειώνεται άθόρυθα κοντά στο Φάουστ, χωρίς νά γίνη αντίληπτός από αυτόν. Ό Σατούρ, στο διάστημα της μάχης μέ τις γιγάντιες άκρίδες του είχε εξηγήσει γιά τις γυάλες μέ τά άκριδάκια.

Ό "Ελληνας στρέφει τώρα τό πιστόλι του πρós τις γυάλες και τραβάει την «άτομική» σκανδάλη πολλές φορές.

Δέν ακούγεται τίποτα. Δέ φαίνεται τίποτα.

Κι' όμως οί γυάλες χάνονται μία· μία μαζί μέ τά τρομερά άκριδάκια πού περιέχουν!

Η νέα αυτή άπειλή έναντίον του κόσμου, ή νέα συμφορά πού κρεμόταν πάνω από τό κεφάλι της Άνθρωπότητας, ματαιώθηκε — γιά την ώρα τουλάχιστον!

Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει πρós τό Δόκτορα Φάουστ, μέ τό δάχτυλό του άκουμπισμένο στή σκανδάλη, πού προκαλεί άκίνησία του σώματος μέ πολύ δυνατό ψύχος.

Μά· ό Φάουστ έχει κιόλας νοιώσει την παρουσία του άδάμαστου αντίπαλου του μέσα στο δωμάτιο! "Εχει γυρίσει κι' έχει δη τις γυάλες του μέ τά άκριδάκια νά χάνονται!

Καί τό χέρι του πιέζει τό

κουμπι της συσκευής που τον κάνει άορατο. (*)

Τό κορμί του χάνεται και τὸ γέλιο του ἀντηχεί γεμάτο διαβολικό σαρκασμό καὶ σατανική λύσσα:

— Χό, χό, χό, χό! Μὲ νίκη-
σες πάλι, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!
Κατάστρεφες τὶς γυάλες μου
καὶ χάθηκε γιὰ πάντα τὸ ἀέ-
ριο αὐτό, πού εἶναι τόσο
δυσεύρετο, ὥστε χρειάστηκαν
μηνες γιὰ νὰ γεμίσω αὐτές
τὶς γυάλες! Μὰ δὲ μὲ νοιά-
ζει! "Ἐχω κι' ἄλλα μέσα γιὰ
νὰ ἐξοντώσω τὴν "Ανθρωπότη-
τά σου! Θὰ σὲ ξεκάνω καὶ
σένα, "Ελληνα! Θὰ ξεκάνω
τοὺς "Υπεράνθρωπους! Θά...

— Φάουστ!, ἀπαντᾷ ἡρε-
μα ὁ ἀόρατος, 'Ε λ Γ κ ρ έ
κ ο. Δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ ἐδῶ μέ-
σα παρὰ μόνο νεκρὸς ἢ αἰχ-
μάλωτος! Τὸ γεγονὸς ὅτι εἴ-
σαι ἀόρατος δὲν ὠφελεῖ σὲ
τίποτα! "Ἡ πόρτα εἶναι κλει-
στή καὶ στὸ παράθυρο ἔχω το
ποθετησὶ μιὰ συσκευή πού
παράγει ἕνα ἀόρατο καὶ ἀ-
διαπέραστο φράγμα! Εἶσαι
στὴ διάθεσί μου!

— Χό, χό, χό, χό! ἀντηχεῖ
πάλι τὸ γέλιο τοῦ γέρου. Δὲ
γεννήθηκε ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος
πού θὰ μὲ αἰχμαλωτίσῃ! Νά,
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ὁ "Ελληνας ἀκούει ἕνα
σφύριγμα καὶ κατὰ τὸν χτυ-
πάει κατάστηθα μὲ τόση δύ-
ναμι ὥστε χάνει τὴν ἰσορρο-
πία του καὶ πέφτει χάμω!

(*) Ὁ Φάουστ εἶναι κι' αὐτὸς ἐ-
μφωτισμένος μὲ μιὰ μικροσκοπικὴ
συσκευή πού τον κάνει ἀόρατο.

Ὁ Φάουστ τοῦ εἶχε ρίξει
στὰ τυφλά μὲ τὸ πιστόλι του
καὶ τὸν εἶχε πετύχει! Κι' ἂν
τὸ κορμί τοῦ "Ελληνα δὲν ἦ-
ταν θωρακισμένο μὲ παράξε-
νες προστατευτικὲς συσκευές,
ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θὰ ἔπεφτε
νεκρὸς κάτω ἀπὸ τὸ χτύπη-
μα!

Καθὼς εἶναι πεσμένος χά-
μω, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο βλέ-
πει τὸ πόμολο τῆς πόρτας νὰ
γυρίζῃ σιγὰ - σιγὰ! Καταλα-
βαίνει! Εἶναι ὁ ἀόρατος Δό-
κτωρ Φάουστ, πού προσπαθεῖ
νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ
ξεφύγῃ!

Ὁ "Ελληνας σηκώνει τὸ πι-
στόλι του, σημαδεύει πρὸς τὸ
μέρος ὅπου ὑπολογίζει πὼς
θερίσκεται ὁ Δόκτωρ Φάουστ
καὶ πιέζει τρεῖς φορές συνέ-
χεια τὴ σκανδάλη!

"Ἐνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλι-
αχτὸ ἀντηχεῖ μέσα στὸ μεγά-
λο δωμάτιο! Τὸ πόμολο παύ-
ει νὰ σαλεύῃ!

Γεμάτος χαρά, ὁ 'Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο πετάγεται ἐπά-
νω. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ
ἀνοικτὸ παράθυρο μπαίνουν
οἱ "Υπεράνθρωποι ὁ Σατούρ
κι' ἡ Σατούρνα καὶ σταμα-
τοῦν κατάπληκτοι μὴ βλέπον-
τας κανέναν μέσα στὸ ἐργα-
στήριο.

Ὁ "Ελληνας πιέζει τὸ κου-
μπι τοῦ ρολογιοῦ του καὶ τὸ
κορμί του φανερώνεται πάλι.

— Μείνετε στὶς θέσεις σας!,
λέει στοὺς φίλους του. Ὁ Δό-
κτωρ Φάουστ βρίσκεται μέσα
σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ εἶναι
ἀόρατος! Νομίζω ὅμως ὅτι
τὸν ἔχω χτυπήσει μὲ τὸ πιστό

λι μου και τὸν ἔχω κάνει νὰ μὲν ἀσάλευτος καὶ παγωμένος!

Μὲ χίλιες προφυλάξεις προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, ἔχοντας τὰ χέρια του ἀπλωμένα μπροστὰ καὶ θαδίζοντας πολὺ ἀργά.

Ξαφνικά, τὸ χέρι του ἀγγίζει κάτι παγερὸ καὶ ἀόρατο. Μιά ἀστραπή τινάζεται καὶ τὸν χτυπάει κάνοντάς τον νὰ κλονιστῇ πρὸς τὰ πίσω!

Μολοντὴ μορφάζει ἀπὸ τὸ πόνου, τὸ πρόσωπο τοῦ "Ἑλληνα εἶναι γεμᾶτο χαρά. Τὸ πιστόλι του ἔχει πράγματι ἀκινήτησιν τὸν τρομερὸ ἀόρατο γέρο καὶ ξέρει τώρα πού ἀκριβῶς θρίσκεται τὸ ἀθέατο κορμὶ του!

Τὸ ἀδάμαστο "Ἑλληνόπουλο πλησιάζει πάλι με ἀποφασιστικὰς κινήσεις.

Τὰ χέρια του συναντοῦν πάλι: κάτι παγερὸ καὶ ἀόρατο, μὰ αὐτὴ τὴ φορά τὸ ἀρπάζουν με δύναμι!

"Αστραπὲς χτυποῦν τὸν "Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ κάνουν τὸ κορμὶ του νὰ σπαρταράει. Αὐτὸς ὅμως, σφίγγοντας τὰ δόντια του με μανία καὶ πείσμα, κρατάει πάντα τὸ ἀόρατο τὸ ἀντικείμενον.

Εἶναι ἓνα χέρι!

Τὰ δάχτυλά του κατεβαίνουν ὡς τὸν καρπὸ τοῦ χειροῦ, θρίσκουν ἐκεῖ τὴ συσκευὴ ρολοῖ καὶ πιέζουν τὸ κουμπάκι της!

Μέσα ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα, τὸ κορμὶ τοῦ Δόκτορος Φάουστ κάνει τὴν ἐμφάνισίν του πάλι!

"Ο "Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸν παρατάει καὶ τρεκλίζοντας ἀπὸ ἐξάντλησιν πηγαίνει καὶ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα. "Ἡ Ντιάνα τρέχει κοντὰ του με μάτια γεμᾶτα ἀγάπη καὶ ἀγωνία καὶ τοῦ χαϊδεύει τρυφερά τὸ μέτωπο.

"Ο Δόκτωρ Φάουστ στέκεται τώρα ἀσάλευτος σὰν πέτρινο ἀγαλμα.

Τὸ ἓνα τοῦ χέρι εἶναι ἄκουμπισμένο στὸ πόμολο τῆς πόρτας. Μὲ τὸ ἄλλο κρατάει τὸ πιστόλι του.

— "Επιτέλους!, μουρμουρίζει ὁ "Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο λαχνασμένος. Σὲ κρατῶ τώρα, Φάουστ! Εἶσαι στὴ διάθεσί μου, θανάσιμε ἐχθρὲ τῆς "Ανθρωπότητος! Θὰ σὲ πυροβολῶ με τὸ πιστόλι μου κάθε τόσο γιὰ νὰ σὲ κρατῶ ἀκίνητο, ὥσπου νὰ θρῶ τὸν τρόπο νὰ σὲ ἀφοπλίσω, νὰ καταστρέψω τὶς διαφορὲς συσκευὲς πού ἔχεις ἐπάνω σου καὶ πού σὲ προστατεύουν ἀπὸ κάθε χτύπημα! Εἶναι εὐτύχημα πού δὲν φρόντισες νὰ προστατεύσης τὸ σῶμα σου καὶ ἀπὸ τὸ κρῦο! Διαφορετικά, τώρα θὰ ἦσουν ἐλεύθερος!

Τὰ χεῖλη τοῦ Φάουστ σαλεύουν. Μορφάζουν κοροϊδευτικά.

— "Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει. Αὐτὰ πού λές εἶναι παιδίαστικα ὄνειρα! Δὲν πρόκειται νὰ με ἐξοντώσης! Δὲν εἶσαι ἀκόμα ἀρκετὰ δυνατὸς γιὰ νὰ τὸ κατορθώσης αὐτό! "Ισως στὸ μέλλον κάποτε πέσω χτυπημένος ἀπὸ σένα! "Οχι ὅμως τώρα! "Ἐχω κι' ἄλλα άτοῦ

στά χέρια μου και θα έξον-
τώσω πολλούς ανθρώπους ά-
κόμα πρίν...

Ο Έλληνας τραβάει πάλι
τò πιστόλι του, τò στρέφει
πρòς τόν Φάουστ και πιέζει
πάλι τήν σκανδάλη.

Τά χείλη του γέρου παγώ-
νουν και μένουν άσάλευτα
και ή μιλιά του κόβεται!...

Αιχμάλωτος!

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ση-
κώνεται και πηγαίνει κοντά
του κρατώντας τήν ξύλινη κα-
ρέκλα του.

Τήν σηκώνει ψηλά και τήν
κατεβάζει μ' όλη του τή δύ-
ναμι πάνω στο χέρι, πού κρα-
τάει τò πιστόλι και πού έχει
περασμένη στόν καρπό του
τή συσκευή-ρολόϊ.

Ένας ξερός κρότος ακού-
γεται. Η συσκευή, πού έκανε
τò Φάουστ άόρατο, σπάζει!
Τò πιστόλι ξεφεύγει από τά
δάχτυλά του και πέφτει χά-
μω!

Ο Έλληνας σηκώνει τò πι-
στόλι και τò δίνει στόν Ύ-
περάνθρωπο.

— Ύπεράνθρωπε, τού λέει,
θα κρατάς τò πιστόλι αυτό
στραμμένο πρòς τόν Φάουστ
και θα τραβάς κάθε τόσο τή
σκανδάλη!

Γυρίζει στόν Σατούρ και
προσθέτει:

— Έσύ, Σατούρ, πάρε τò
δικò μου πιστόλι και ρίχνε
αδιάκοπα στόν καταραμένο
έχθρò του κόσμου, τραβών-
τας όλες τις σκανδάλες δια-

δοχικά! Στò μεταξύ, έγώ θα
προσπαθήσω νά ανακαλύψω
κάποιον τρόπο για νά άχρη-
στεύσω τά άμυντικά του ό-
πλα, άν δέν κατορθώσετε έ-
σεις τίποτα με τά πιστόλια!

Και κάθεται μπροστά σ' έ-
να τραπέζι γεμάτο συσκευές.

Ο Ύπεράνθρωπος τραβάει
τή σκανδάλη του πιστολιού
του γέρου. Τò κορμί του Φά-
ουστ συσπάται φριχτά, μά τήν
ίδια στιγμή ó Σατούρ πιέζει
τή σκανδάλη τής άκνησίας
κι' ó Φάουστ μαρμαρώνει πα-
γωμένος στή στάσι πού θρί-
σκεται!

Ο Σατούρ πιέζει έπειτα τή
σκανδάλη τής «άτομικής» έ-
νεργείας, πού κάνει τò γέρο
νά τιναχτῆ πρòς τά πίσω και
νά θροντήση πάνω στόν τοί-
χο, κι' έπειτα τή σκανδάλη
τής τυφλώσεως, πού όμως δέν
κάνει άπολύτως τίποτα στό
Φάουστ!

Έτσι, για πολλή ώρα, μιά
ó Ύπεράνθρωπος και μιά ó
Σατούρ, χτυπούν τόν αιχμά-
λωτο με τά πιστόλια τους, τι-
μωρώντας τον για τά έγκλη-
ματα πού έχει διαπράξει!

Ξαφνικά, ó Έ λ Γ κ ρ έ-
κ ο πετάγεται όρθιος. Τά
μάτια του αστράφτουν από
χαρά. Τά όμορφα και άνδρο-
πρεπή χαρακτηριστικά του έ-
χουν μιά έκφρασι θριάμβου.

— Νομίζω ότι τò θρήκα!,
λέει. Βρήκα τόν τρόπο νά
άχρηστεύσω τις προστατευτι-
κές συσκευές του Φάουστ!
Ήταν άπλό! Πολύ άπλό! Θα
ραντίσω τò κορμί του με λε-
πτότατη ραδιόσκονη, πού θα

κάνη τις συσκευές να πάφουν να λειτουργούν!

Πηγαίνει κοντά στο Φάουστ κρατώντας μια μικρή τρόμπα και ραντίζει το κορμί του γέρου με μια λεπτότατη κίτρινη σκόνη. Αυτό κρατάει μερικές στιγμές. "Επειτα, αφήνει ο' ένα τραπέζι την τρόμπα, πηγαίνει πάλι κοντά στο γέρο και τον άγγιζει.

Καμιά σπίθα, καμιά άσπρατη δεν αναπηδάει από το κορμί του Δόκτορος Φάουστ!

Ο σατανικός γέρος, ο τρομερότερος εχθρός της ανθρωπότητας, είναι άοπλος! Είναι άοπλος και ανυπεράσπιστος στα χέρια των αντιπάλων του, των προστατών του κόμου!

Με γοργές κινήσεις ο Έλ Γκρέκο ψάχνει κάτω από τα ρούχα του Φάουστ και θγάζει μερικές παράξενες συσκευές, που τις άκουμπάει πάνω ο' ένα τραπέζι!

Ο Ύπεράνθρωπος άρπάζει το γέρο από το γιακά, τον τραντάζει με θυμό και έτοιμάζεται να τον χτυπήσει.

Μά ο Έλ Γκρέκο τον σταματάει.

— Μή!, λέει στο φίλο του. Δεν πρέπει να τον τιμωρήσου με έμεις! Πρέπει να δικασθώ από κανονικό δικαστήριο και να έκτελεσθώ με την ηλεκτρική καρέκλα! Δέστε τον!

Ο Ύπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός τον δένουν μ' ένα σκοινί.

Την ίδια στιγμή, ένα θογγητό πόνο άντηχεί πίσω από

τον Έλ Γκρέκο. Γορίζει και θλέπει τον Σατούρ με τα χέρια στο στήθος του και με το πρόσωπό του αλλοιωμένο από άγωνία!

Δίπλα του ή Σατούρνα, χλωμή σαν νεκρή, προσπαθεί να πάρη άνάσα χωρίς να μπορεί.

— Τι συμβαίνει; ρωτούν ο Έλ Γκρέκο κι' ο Ύπεράνθρωπος μαζί. Τι πάθατε;

— Τι έπαθες, Σατούρνα; ρωτάει με άγωνία ο Κεραυνός.

— Δέ... δεν ξέρω! άπαντάει με δυσκολία ο Σατούρ. Κάτι κάτι μέσα στα σωθικά του! Κάτι παράξενο και αλλόκοτο, ένας πόνος σαν να μπηγούνται στο κορμί μου χιλιάδες πυρωμένες βελόνες! "Ωχ!

— "Ωχ!, κάνει κι' ή Σατούρνα. Νο... νομίζω ότι πεθαίνω! Τά... γόνάτά μου λυγίζουν! Η μέση μου είναι σαν να την έκοψαν στα δυό! Το κεφάλι μου βουίζει σαν να χτυπούν καμπάνες μέσα του! "Ωχ! Παναγία μου!

Η Σατούρνα πέφτει στα γόνατα.

Ο Κεραυνός κι' ή Άσπρατη την σηκώνουν και την ξαπλώνουν ο' ένα τραπέζι. Το ίδιο κάνει κι' ο Ύπεράνθρωπος στον Σατούρ. Τον ξαπλώνει δίπλα στην κόρη του.

Στο μυαλό του Έλληνα ξαναγυρίζουν τα λόγια του σατανικού Φάουστ! Οί Μαύροι Ύπεράνθρωποι του Κακού, που έγιναν Ύπεράνθρωποι του Καλού και προστά-

τες της 'Ανθρωπότητας, πεθαίνουν!

Πηγαίνει κοντά τους, σκύβει επάνω τους και τους έξετάζει με προσοχή.

Το γέλιο του αιχμάλωτου Φάουστ άντηχεί με σαρκασμό μέσα στο μεγάλο έργαστήριό:

— Χό, χό, χό, χό! Τι σου είπα, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο; Οί Μαύροι 'Υπεράνθρωποι πεθαίνουν! Και πεθαίνουν ακριβώς γιατί τους έκανες καλούς! Μήν κοπιάζεις άδικα! Τίποτα δέν μπορεί νά τους σώση! Τίποτα! 'Ο όργανισμός τους είναι έτσι πλασμένος, ώστε νά μήν μπορούν νά ζήσουν χωρίς τό μίσος. Θά πεθάνουν και θά σθήσουν σάν δυό κεριά! Θά σθήσουν και θά χαθούν! Νά! Θά χαθούν χωρίς νά άφήσουν κανένα ίχνος πίσω τους! Χό, χό, χό, χό!...

Πραγματικά! Τά πρόσωπα των Μαύρων 'Υπερανθρώπων έχουν τώρα γίνει σκελετώδη σάν νεκρικά. Τό στόμα του Σατούρ άνοιγοκλείνει με δυ σκολία.

— Φίλοι μου!, τραυλίζει. Είμαι ευχαριστημένος πού... πεθαίνουμε, έγώ κι' ή κόρη μου, όχι σάν 'Υπεράνθρωποι του Κακού, αλλά σάν 'Υπεράνθρωποι του Καλού, σάν προστάτες του Δικαίου, ακολουθώντας τό δρόμο του Θεού! Ξέρω πώς θά τιμωρηθούμε σκληρά εκεί πού θά πάμε! Ξέρω όμως και πώς ό Θεός είναι δίκαιος και πώς κάποτε θά μάς συγχωρήση! Φάουστ, δέ σέ μισώ! Σού εϋχομαι,

πρίν πεθάνης νά γίνης κι' έσύ καλός, νά νοιώσης την ευτυχία πού χαρίζει ή καλοσύνη, ή άγάπη και ή αυτοθυσία! Σού εϋχομαι...

Σωπαίνει. Τά μάτια του κλείνουν και τό κορμί του μένει άσάλευτο. Δίπλα του, ή Σατούρνα είναι κι' αυτή άσάλευτη, με τά μάτια κλειστά.

— Κυττάξτε!, φωνάζει ξαφνικά ή 'Αστραπή με φρίκη. Κυττάξτε! Χάνονται! Σθήνουν!

Πραγματικά, κάτω άπό τά όρθάνοιχτα και γεμάτα φρίκη μάτια των 'Υπερανθρώπων και του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τά κορμιά των Μαύρων 'Υπερανθρώπων σθήνουν σιγά-σιγά και χάνονται!

Μέσα σέ λίγες στιγμές, τίποτα δέν ύπάρχει επάνω στο τραπέζι!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει διαβολικά ό Δόκτωρ Φάουστ. Πέθαναν! Χάθηκαν όπως σάς είπα! "Ετσι μιá μέρα θά πεθάνετε κι' έσείς! Θά πεθάνετε και θά μείνω έλεύθερος και άνεμπόδιστος για νά καταστρέψω την 'Ανθρωπότητα! Χό, χό, χό, χό!

Η 'Αστραπή, καθισμένη σέ μιá καρέκλα, κλαίει με τό πρόσωπο σκεπασμένο με τίς παλάμες της.

Ο Κεραυνός με τό πρόσωπο χλωμό κυττάζει τό τραπέζι, όπου χάθηκαν ό Σατούρ κι' ή Σατούρνα, σάν νά μήν πιστεύη στό μάτια του!

Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λέει με φωνή ραγισμένη άπό τή συγκίνηση:

— "Ας μεταφέρουμε τώρα τον Φάουστ στο Μέγαρο της Αστυνομίας για να τον παραδώσουμε στις 'Αρχές!... Πρέπει να δικαστή και να καταδικαστή από κανονικό δικαστήριο!...

‘Ο «Άλλος»!

ΜΕΣΑ σ' ένα μικρό κελί φυλακής, ο Δόκτωρ Φάουστ πηγαινοέρχεται με τὰ χέρια δεμένα με χειροπέδες. Οί τοίχοι του κελιού είναι πέτρινοι. Η πόρτα βαρεία και σιδερένια. "Ένα μικρό παρα-

‘Ο 'Υπεράνθρωπος αρπάζει από τὸ λαιμὸ τὸν ἀνίσχυρο Φάουστ!...

θυράκι, ποὺ βρίσκεται ψηλά ἐπάνω σ' ἓναν τοῖχο, εἶναι φραγμένο ἀπὸ χοντρά κάγκελα.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κελιοῦ εἶναι καθισμένοι ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Φρουροὺν τὸν Φάουστ γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξεφύγῃ τὴν τελευταία στιγμή. Σὲ λίγα λεπτά, ὁ καταραμένος γέρος, ὁ τρομερώτερος ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, θὰ καθήσῃ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα καὶ θὰ πεθάνῃ!

Τὸ δικαστήριο τὸν ἔχει καταδικάσει σὲ θάνατο ὡς δολοφόνου καὶ ὡς προδότη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

‘Ο Δόκτωρ Φάουστ σταματάει πότε-πότε καὶ μένει ἀσάλευτος μὲ τὸ αὐτὶ στημένο, σὰν νὰ προσπαθῇ ν' ἀκούσῃ κάτι.

"Επειτα, κυττάζει κοροϊδευτικὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο φρουρῶν τοῦ καυχάζεται:

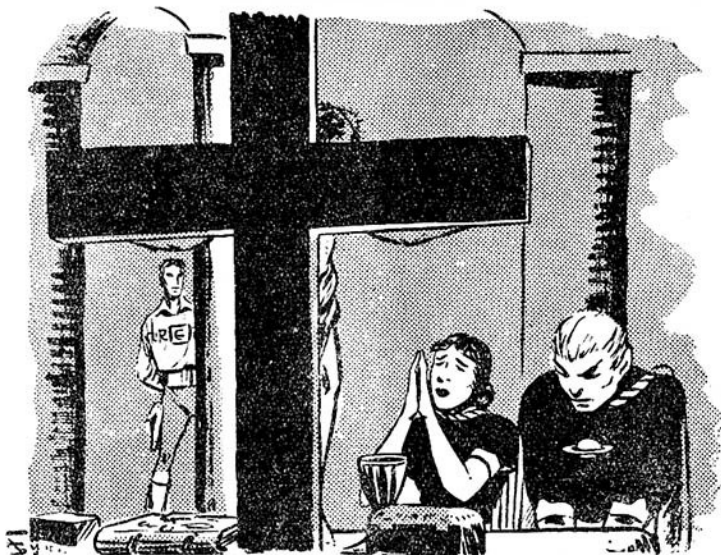
— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

‘Ο 'Υπεράνθρωπος τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία καὶ περιφρόνησι.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί ἐλπίζεις ἀκόμα! Εἶσαι ἀοπλος καὶ ἀνίκανος νὰ προστατεύσῃς τὸν ἑαυτὸ σου! Θὰ πεθάνῃς σὲ λίγο στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα καὶ θὰ τιμωρηθῇς ἔτσι γιὰ τὰ ἐγκλήματά σου!

— Χό, χό, χό, χό!, ἀπαντάει ὁ Φάουστ. Δὲν θὰ πεθάνω, 'Υπεράνθρωπε!

‘Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τὸν κυττάζει καχύποπτα.

— Συγχώρησέ μας, Θεέ μου!, μурμύρισε ή Σατούρνα.

— Δέν καταλαβαίνω, Φάουστ, λέει, πού στηρίζεις αὐτὴ τὴν αἰσιοδοξία! Δέν εἶσαι πιὰ ὁ παντοδύναμος καὶ ἄτρωτος Δόκτωρ Φάουστ. Εἶσαι ἓνας ἀσθενικὸς γεροντάκος, πού ξινὰς κοινὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ μὲ μιὰ γροθιά! Θὰ μπορούσαμε νὰ σὲ σκοτώσουμε τώρα, μὰ δέν εἴμαστε δολοφόνιοι! Θὰ πεθάνῃς ὅπως ὥρῃσε ἡ ἀπόφασί τοῦ δικαστηρίου!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ γελάει πάλι.

— Χό, χό, χό, χό!... Δὲ θὰ πεθάνω, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! "Ὅχι! Δὲ θὰ πεθάνω! "Ὅταν ἔρθῃ ὁ... "Α λ λ ο ς, θὰ δῇ-τε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ

Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζον-ται μὲ ἀπορία. Σίγουρα, ὁ Δόκτωρ Φάουστ τρελλάθηκε! Ἡ νίκη τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ αἰχμαλωσία, ἡ φυλακὴ καὶ ἡ ἡλεκτρικὴ καρέκλα πού τὸν περιμένει σὲ λίγο, τοῦ σα λειψαν, σίγουρα, τὰ λογικά!

— Εἶναι τρελλός!, μурμυροῦ-ρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τρελ-λός!

— Τρελλός, ἔ; γρυλλίζει ὁ Φάουστ σταματώντας τὸ θά-δισμά του. Χό, χό, χό, χό! Τρελλός! "Ὅχι, Ὑπεράνθρω-πε! "Ἀνθρωποι! σὰν ἐμένα δέν τρελλαίνονται! "Ἀνθρωποι σὰν ἐμένα διατηροῦν τὰ λογι-κά τους ὥς τὴν τελευταία τους στιγμή! Καὶ ἄνθρωποι

σάν έμένα δέν πεθαίνουν στην ηλεκτρική καρέκλα σάν κοινοί δολοφόνοι! Δέν θά πεθάνω! "Όταν έρθη ό "Α λ λ ο ς θά δητε! Χό, χο, χό, χό!

Καί, γελώντας πάντα σατανικά, ό Δόκτωρ Φάουστ, ό Λύτοκράτωρ τοῦ έγκλήματος πού είχε πέσει τόσο άδοξα άπό τό θρόνο του, ό πανίσχυρος Φάουστ πού τώρα είναι άδύναμος σάν ένα κοινό γεροντάκι, συνεχίζει τό βάδισμά του μπρός πίσω, μπρός πίσω μέσα στό μικρό κελί.

Κάπου μακριά, τό ρολόι ένός καμπαναριοῦ σημαίνει έξη φορές. "Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ό "Υπεράνθρωπος σηκώνονται όρθιοι.

"Εφτασε ή ώρα! Σέ μερικές στιγμές, οι δεσμοφύλακες θά ξεκλειδώσουν την πόρτα και θά μπουν στό κελί γιά νά παραλάβουν τόν κατάδικο και νά τόν οδηγήσουν στό δωμάτιο τοῦ θανάτου, στην ηλεκτρική καρέκλα!

Στήνουν τό αὐτί τους. Στό διάδρομο άκούγονται θήματα. Βαρειά θήματα, πού πλησιάζουν άργά.

Είναι οι φρουροί πού έρχονται... Μά όχι! Τά θήματα αὐτά δέν μπορεί νά προέρχωνται από άνθρωπο! Είναι τόσο βαρειά ώστε κάνουν την πόρτα και τούς τοίχους τοῦ κελιοῦ νά τρέμουν!

Μέ τά φρύδια ζαρωμένα οι ήρώές μας κυττάζουν ανήσυχά προς την πόρτα.

"Ο Δόκτωρ Φάουστ ξεσπάει

πάλι σ' ένα διαβολικό γέλιο.

— Χό, χό, χό, χό! Τά τσαμενάκια μου! "Ερχεται ό... "Α λ λ ο ς! "Ερχεται! Θέλω νά δώ τί μούτρα θά κάνετε όταν θά τόν αντικρύσετε!

"Εξω, στό διάδρομο, άκούγεται τώρα ή φωνή τοῦ φρουροῦ, πού είναι τοποθετημένος μπροστά στην πόρτα.

— "Αλτ! Ποιός είσαι και τί γυρεύεις έδώ; Θά... ώχ!

"Ο κρότος ένός χτυπήματος έπακολουθεί κι' ένα κορμι έβροντάει χάμω. Την επόμενη στιγμή, ή πόρτα, ή χοντρή άτσάλινη πόρτα τοῦ κελιοῦ, δέχεται ένα τρομακτικό χτύπημα και πέφτει!

Στό άνοιγμά της φανερώνεται ένας γίγαντας!

Είναι τεράστιος, πολύ πιο ψηλός από τόν "Υπεράνθρωπο και πολύ πιο σωματώδης και μυώδης! Τά μπράτσα του είναι χοντρά σάν μπουτία κανονικού ανθρώπου και οι ώμοι του θυμίζουν μυλόπετρες!

"Εκείνο όμως πού κάνει την εμφάνισί του πιο τρομερή είναι τά μάτια του. Είναι πολύ μεγάλα και άλλόκοτα. "Εχουν κάτι πού σέ κάνει νά νοιώθης ρίγη, κάτι πού δέν ανήκει στον κόσμο τών ζωντανών!

Στό βάθος τους φωσφορίζει ένα ψυχρό, παράδοξο φώς. πού σαλεύει μυστηριωδώς και κάνει τόν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νά ιδρώνη παράξενα!

"Ο γίγαντας μένει γιά μερικές στιγμές ασάλευτος στό

κατ'ὦφλι τῆς πόρτας. "Επειτα, κάνει ἕνα θῆμα πρὸς τὸ γέρο. Τὸ πάτωμα τρέμει.

— "Ο "Α λ λ ο ς !, φωνάζει χαρούμενα ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Χό, χό, χό, χό! Εἶμαι ἀφθαστος! Δὲν τὴν περιμένατε αὐτὴ τὴν ἔκπληξι, ἀγαπητοί μου, ἔ; Χό, χό, χό, χό! Ἐμπρός, "Α λ λ ε ! Κάνε τὸ καθήκον σου!

Ὁ γίγαντας ἀπλώνει τὰ φοβερά χέρια του, ἀρπάζει τὸ γέρο καὶ τὸν σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχονται ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους καὶ ἀποφασίζουν νὰ δράσουν.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται καὶ τινάζεται σὰν βολίδα πρὸς τὸ μέρος τοῦ "Α λ λ ο υ. Ὁ γίγαντας ἐλευθερώνει τὸ ἕνα του χέρι, τὸ σφίγγει σὲ μιὰ ὀγκώδη γροθιά καὶ τὸ σηκώνει ἀπότομα.

Ἡ γροθιά χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ σαγόνι. Ὁ πῖο δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, θογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο, κάνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ θρονιάει πάνω στὸν τοῖχο!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ στρέφει τὴν κάννη του πρὸς τὸ γίγαντα.

Τραβάει τὴν «ἀτομικὴ» σκανδάλη. Τίποτα δὲν συμβαίνει! Οὔτε ὁ γίγαντας, οὔτε ὁ Δόκτωρ Φάουστ παθαίνουν τίποτα!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβαίει μιὰ - μιὰ ὅλες τίς σκαν-

δάλες τοῦ πιστολιοῦ του, αὐτὴν ποὺ διαλύει, αὐτὴν ποὺ τυφλώνει, αὐτὴ ποὺ ἀναισθητεῖ κι' αὐτὴν ποὺ ἀκίνητεῖ μὲ τὸ ψῦχος. Μὰ καὶ πάλι τίποτα!

Ὁ σατανικὸς γέρος θάζει πάλι τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό, χό! Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Οὔτε ἐσύ, οὔτε ὁ Ὑπεράνθρωπος, οὔτε τὰ παιδιά του! Ὁ "Α λ λ ο ς εἶναι τὸ τελειώτερο δημιούργημά μου! Εἶναι ἕνα ρομπὸτ τόσο τέλειο, ὥστε μπορεῖ νὰ σκέπτεται σὰν ἄνθρωπος! Ξέρει ἀνώτερα μαθηματικά, μπορεῖ νὰ λύσῃ προβλήματα ποὺ δυσκολεύουν ἀκόμα καὶ καθηγητὰς τῶν πανεπιστημίων καὶ κάνει ἐφευρέσεις! Εἶναι τὸ πῖο δυνατό πλάσμα τοῦ κόσμου. Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀπίστευτη, δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀντοχὴ τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ ἡ δύναμίς του καταπληκτικὴ. Ἐξάλλου, εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ συσκευές, σὰν ἐκείνες ποὺ εἶχα κι' ἐγώ, ποὺ τὸν προστατεύουν ἀπὸ κάθε χτύπημα. Οἱ συσκευές αὐτὲς προστατεύουν τώρα καὶ μένα! Χό, χό, χό, χό!

"Εξω, στὸ διάδρομο, ἀκούγονται τώρα γοργὰ θῆματα. Εἶναι ἡ φρουρὰ τῆς φυλακῆς. Οἱ φύλακες, ὠπλισμένοι μὲ αὐτόματα, προβάλλουν στὴν πόρτα καὶ πιέζουν τὴ σκανδάλη.

Οἱ σφαίρες τους ὅμως δὲν ἀγγίζουν κὰν τὸν "Α λ λ ο καὶ τὸν Φάουστ. "Όταν φτάνουν κοντὰ τους, στρίβουν καὶ

κατευθύνονται άλλοι χωρίς να τους άγγιξουν, σαν να τις σπρώχνει μια άδραστη δύναμη!

— Έμπρός, "Α λ λ ε μου!, φωνάζει θριαμβευτικά ο Δόκτωρ Φάουστ. "Ας άποχαιρετήσουμε τους κυρίους! Άρκετά διασκεδάσαμε με τη συντροφιά τους!

Άπό τὸ στόμα τοῦ γίγαντα βγαίνει μιὰ υπόκωφη σπηλαιώδης φωνή:

— Μπορώ να τους σκοτώσω αυτούς τους δυο πριν φύγουμε!

— Όχι, "Α λ λ ε!, λέει ο Δόκτωρ Φάουστ. Δεν τους ξέρεις ακόμα καλά! Τὸν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν "Ελληνα, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σκοτώσης γιατί εἶναι γρήγορος καὶ γιατί τὸ κορμὶ του εἶναι θωρακισμένο με θαυμαστὲς συσκευές. Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος ἀντίπαλός μας, πού πρέπει νὰ ἐξοντώσουμε μιὰ μέρα! "Όσο γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸ κορμὶ του εἶναι ὑπερφυσικὰ προικισμένο με μεγάλη ἀντοχή! "Όχι! Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε πολὺτιμο καὶ ρὸ τώρα! "Ας φύγουμε κι' ἄς ἐτοιμαστοῦμε νὰ δώσουμε ἀργότερα τὴν μεγάλη μάχη ἐναντίον τους! Έμπρός!

Ένω τὰ αὐτόματα τῶν φυλάκων γαβγίζουν ξερινώντας φωτιά καὶ ἀτσάλι κι' ἐνῶ ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἐξακολουθεῖ νὰ πιέζει μάταια τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, ὁ "Α λ λ ο ς μ' ἓνα πήδημα, πού κάνει τὸ κελὶ νὰ κλονι-

στῇ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ κτιρίου.

Έκεί, σηκώνει τὴν ὀγκώδη γροθιά του καὶ χτυπάει με ἀπίστευτὴ ὀρμή.

Ὁ τοῖχος, ὁ χοντρὸς τοῖχος πού εἶναι χτισμένος με μεγάλες πέτρες, τσιμέντο καὶ σίδηρο καταρρέει!

Ένα μεγάλο ἄνοιγμα σχηματίζεται.

Ὁ "Α λ λ ο ς με τὸν Δόκτωρα Φάουστ στὴν ἀγκαλιά του, ἀπογειώνεται με μιὰ ἐκτίναξη καὶ πετάει στὸν ἄερα με ἀσύλληπτη ταχύτητα!

— Χό, χό, χό, χό! ἀντηχεῖ πάλι τὸ διαβολικὸ καὶ ἐκνευριστικὸ γέλιο τοῦ Δόκτορος Φάουστ. Γεῖά σου, "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Γεῖά σου, Ὑπεράνθρωπε! "Η μάλλον... καλὴ ἀντάμωση! Ἰατὶ δὲ φεύγω γιὰ πάντα! Θὰ συναντηθοῦμε, πάλι σὲ λίγο καὶ τότε θὰ πάρω τὴν ἐκδίκησί μου!

Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ πίσω του ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνονται καὶ κυνηγοῦν τὸν ἀλλόκοτο "Α λ λ ο, τὸ ρομπὸτ με τὶς καταπληκτικὲς ἱκανότητες, καὶ τὸν Φάουστ, τὸν ἀρχιεγκληματία πού ἐξέφυγε τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Μὰ ὁ "Α λ λ ο ς βρίσκεται κιόλας πολὺ μακριὰ καὶ ἡ ταχύτητα με τὴν ὁποία πετάει γίνεται ὅλο καὶ πὺο μεγαλύτερη. Έτσι σὲ λίγο χάνεται μέσα στὸ γαλανὸ οὐρανὸ καὶ οἱ δυὸ φίλοι μας ἀναγκάζονται νὰ γυρίσουν πίσω, με τὴν

καρδιά σφιγμένη από άγω-
νία...

Ποιοί νέοι κίνδυνοι τούς πε-

ριμένουν; Ποιές νέες συμφο-
ρές θά άπειλήσουν στο κοντι-
νό μέλλον την Άνθρωπότητα;

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικο κείμενο υπό Θάνου Άστρίτη

Άποκλειστικότητα ε΄Υπεράνθρωπου. Άπαγορεύεται η άναδημοσίευση.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΕΜΜ. ΣΤΑΓΑΚΗΝ, Αιγύλω: Τέ καλογραμμένο γραμματάκι σου με εύχαρίστησε πολύ. Συνέχισε τη φαντατική ύποσθιριξί του περιοδικού σου. * ΣΠΥΡ. ΔΡΑΓΩΝΑΝ, Δάφνη: Θά πάρης τὸ ένθύμιο. * Α΄ ΠΟΣΤ. ΜΕΣΑΡΗΝ, Ταμπούρια: Τά τεύχη έστάλησαν. Εύχαριστώ για την προπαγάνδα που μου κάνεις. * ΗΡ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΝ, Άθήναι: Εύχαριστώ για τίς εύχές * Γ. ΚΟΛΥΒΟΠΟΥΛΟΝ και Θ. ΤΣΙΡΜΠΑΝ, Παγκράτι: Εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Οί ύποδειξεις σας θά ληφθούν ύπ' όψιν. * Ι. ΚΑΦΟΥΡΟΝ, Πειραιά: Τὸ ένθουσιώδες γράμμα σου για τὸν 'Ε λ γ κ ρ έ κ ο με συγκίνησε. * Γ. ΧΑΤΖΗΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Μ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ, Ι. ΠΑΛΛΑΘΟΥΡΑΝ, Δραπετσώνα: "Οπως έσεις έτσι κι' όλα τά "Ελληνόπουλα είναι περήφανα για τὸν "Ελληνα "Υπεράνθρωπο. * Δ. ΚΟΤΖΙΛΗΝ, Άθήναι: "Η έπιθυμία σου να έκδίδεται ὁ «Υπεράνθρωπος» δυὸ φορές τὴν έβδομάδα ίσως έκπληρωθῇ στὸ μέλλον. * Π. ΔΡΑΝΙΑΝ, Κολωνόν: Θά πάρης τὸ ημερολόγιο. "Ο Κοντοστούπης σε χαιρετάει * ΣΠΥΡ. ΠΑΚΤΙΤΗΝ, Άθήναι: Τά συγχαρητήρια σου και τὸ γεμάτο ένθουσιασμό και θαυμασμό γράμμα σου συγκίνησε τὸν κ. Άστρίτη. * Π. ΧΡΙΣΤΑΡΑΗ, Νίκαιαν: Εύχαριστώ για τά καλά λόγια. Θά πάρης τὸ ημερολόγιο. * Ν. ΚΟΥΛΗΝ, Αμφιάλη: Εύχαριστώ για τὸ γράμμα. "Ο κ. Άστρίτης κολακεύτηκε πολύ. "Ο Κοντοστούπης δέχεται να μονομαχήση μαζί σου με... ξύλινο ξίφος και από απόσταση... πενήντα μέτρων! * ΝΩΝΤΑΝ ΚΑΚΡΙΔΗΝ:

Τὸ περιοδικὸ δέ θά σταματήση ποτέ. * ΑΠ. ΝΕΟΚΟΣΜΙΔΗΝ, Άθήναι: Εύχαριστώ για τὸ λακωνικό μα όμορφο γράμμα σου. * Σ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ, Άθήναι: Οί εύχές σου με συγκίνησαν! * Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΝ, Καλλιθέα: Μη δίνης σημασία στους άνάγωγους και χωρίς μυαλό ανθρώπους. "Εσύ εξακολούθησε να ύποσθιρίζης τὸ περιοδικὸ σου! * Η. ΖΟΥΡΑΝ, Άθήναι: Πράγματι, ὁ 'Ε λ γ κ ρ έ κ ο έχει ένθουσιάζει όλους τούς νέους τῆς 'Ελλάδος! * Κ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ, Καλλιθέα: Τὸ ένθουσιώδες γράμμα σου είναι μιὰ ήθικη άνταμοιβή για τὸν κ. Άστρίτη. Σε εύχαριστῶ για τὴν ύποσθιριξί σου. * Ι. ΓΟΥΛΙΑΝ, Άθήναι: Μπαράδο! Οί άναγνώστες τὸ «Υπεράνθρωπο» πρέπει να είναι καλοί μαθηταί. "Η ήλικία μου δέν έχει καμμιὰ σημασία στὸν πόλεμό μου έναντίον τοῦ Κακοῦ! * Σ. ΡΕΤΣΙΑΝ, Άθήναι: Τὸ γράμμα σου είναι από τά πιὸ μεγάλα και πιὸ έκφραστικά που έχω πάρει. "Ο Κοντοστούπης ὅμως είναι άγριέμένος και σου δίνει δυὸ χαστούκια από... μακρυστά! Τά σέδη μου στη γιαγιά σου. * ΣΠ. ΚΟΥΡΗΝ, Κολωνόν: Τὸ γράμμα σου ήταν τόσο κακογραμμένο ὥστε δέν κατάλαβα πολλά πράγματα. Θά πάρης τὸ ημερολόγιο. * Ν. ΜΑΡΚΟΥΤΣΗΝ, Βοτανικόν: Θά πάρης τὸ ημερολόγιο. * ΕΥ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, Περιστερί: Θά πάρης κι' εσύ τὸ ημερολόγιο. Τὸ γράμμα σου ήταν λιγώτερο άνορθόγραφο από πολλά άλλα * ΑΛΕΞ. ΦΩΤΙΑΝ, Μοσχάτο: Εύχαριστώ για τά συγχαρητήρια. Θά πάρης τὸ ημερολόγιο, καθώς κι' ὁ

ἀδελφός σου. * Γ. ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΝ. Περισπόν: 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' ευχαριστεί για τὸ θαυμασμό σου. * Ν. ΤΣΟΥΦΑΝ. Καλλιθέα: Εὐχαριστῶ πολύ. Τὸ ὅτι σταμάτησες τὸ ἄλλο περιοδικὸ δείχνει πὼς ἐξελίχτηκες πνευματικά. * Σ. ΜΠΙΤΣΙ-ΟΝ. Χαρσούη: Εὐχαριστῶ για τὰ ὠραία λόγια σου. * ΔΗΜ. ΑΛΒΕΡ-ΤΗΝ. Γκάζη: Εὐχαριστῶ για τὴν ἀγάπη σου. Θά πάρης τὸ ἡμερολό-γιο. * ΓΡ. ΖΗΚΑΝ. Π. Φάληρον: 'Ὅπως ἐλέπεις, ἡ 'Αστραπὴ ἐλευθε-ρώθηκε καὶ οἱ δυνάμεις τοῦ Κακοῦ νίκηθηκαν. * Κ. ΠΙΝΤΗΝ. Καλα-μάκι: Εὐχαριστῶ για τὴν προπα-γάνδα σου. Πράγματι τὸ περιοδι-κὸ πού ἀναφέρει εἶναι κατώτερο διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς. Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * Β. ΚΑΝΕΛΛΟ-ΠΟΥΛΟΝ. 'Αθήναι: Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * ΣΤ. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Καισαριανή: Θά πάρης κι' ἐσύ τὸ ἡμερολόγιο... ἀπὸ τῆ μικρῆς πόρτας! * ΓΕΡ. ΚΟΛΛΙΑΚΟΝ. Πειραιά: Πή-ρα καὶ τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο γράμμα σου. Εὐχαριστῶ για τὸ θαυ-μασμό σου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σου. Διάδοσε ὅσο μπορεῖς τὸ περιοδικό σου! * Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΤΟΝ. 'Αθή-ναι: Εὐχαριστῶ για τίς θυσίες πού κάνεις για νὰ ἀγοράσῃς τὸν «Υπεράνθρωπο». * Γ. ΚΟΥΛΟΥ ΜΕΝΤΑΝ. Νίκαια: Τὸ γραμματάκι σου ἦταν ἐθουσιώδες. Θά ἐκπληρω-θοῦν οἱ ἐπιθυμίες σου. * ΓΩΓΟΝ ΚΕΛΛΑΝ. 'Αθήναι: 'Η ὑπερρφάνεια πού νοιώθεις για τὸν 'Ε λ Γ κ ρ ἐ-κ ο σέ τιμᾷ! * Γ. ΤΖΙΒΕΛΕΚΑΝ. 'Αθήναι: Σοῦ ἐστειλά, ἀλλὰ φαίνε-ται πὼς παράπεσε στὸ ταχυδρομείο. Πάντως, σοῦ ἐξανάστειλα καὶ δεύτε-ρο. 'Ελπίζω νὰ τὸ πάρης. * Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Κουπόνια: Θά-για. Θά πάρете τὸ ἡμερολόγιο. * ΒΙΔΑΛΗΝ καὶ ΑΘ. ΓΑΥΚΙΔΗΝ. Πει-ραιά: Εὐχαριστῶ για τὰ καλὰ λό-για. Θά πάρете τὸ ἡμερολόγιο. * Π. ΚΑΝΔΡΗΝ. 'Υμηττόν: Εὐχαρι-στῶ για τὸ ὠραίο γράμμα. Τὸ σκι-τσο εἶναι καλὸ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τε-λειώσῃς πρώτα τὸ σχολεῖο πριν ἀ-κολουθήσῃς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σκι-τσογράφου. * ΕΥΣΤ. ΓΙΟΚΑΝ. Τρί-πολιν: Εὐχαριστῶ για τίς εὐχές σου. * Π. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. 'Αθή-ναι: 'Η ἐπιθυμία σου ἴσως πραγμα-τοποιηθῇ σύντομα. * ΔΙΟΝ. ΒΑΡΕ-ΛΛΗΝ. Κουκάκι: Εὐχαριστῶ για τὸ

γεμᾶτο θαυμασμό καὶ στοργὴ γράμ-μα σου. * Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. 'Αθήναι: Θά πάρης τὸ ἐνθύμιο. 'Ο Δόκτωρ Φάουστ εἶναι μυστηριώδες πρόσωπο. Τὰ τευχὴ μπορεῖς νὰ τὰ στείλῃς ταχυδρομικῶς. 'Εξακολου-θῇσε νὰ προπαγανδίζῃς τὸ περιο-δικό σου. * Ν. ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΗΝ. 'Αθήναι: Θά πάρης τὸ ἐνθύμιο. Εὐχαριστῶ για τὰ καλὰ λόγια. * Κ. ΣΥΣΤΑΘΙΟΥ. 'Υμηττόν: Δέν θά σέ ξεχάσω. * ΣΤ. ΚΑΒΒΑΔΑΝ. Λευκάδα: Θά πάρης τὸ ἡμερολό-γιο. * ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ ΤΙΓΚΑ. 'Αθή-ναι. Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * ΑΛΚ. ΠΛΟΥΣΑΚΗΝ. 'Ηράκλειον: 'Η χαρά σου κι' ὁ ἐνθουσιασμός σου μέ καταγοητεύσαν. 'Η ἐπιθυμία σου θά πραγματοποιηθῇ. * ΜΑΡΙΑ ΛΟΥΪΖΑ ΒΙΝΤΑΛ. Ρόδον: Θά πάρ-ης τὸ ἡμερολόγιο. * Α. ΖΑΜΠΕ-ΛΗΝ. Πειραιά: Εὐχαριστῶ για τὰ θερμὰ συγχαρητήρια. * Ν. ΠΑΝΑ-ΓΟΝ. Ξυλόκαστρον: Εὐχαριστῶ για τὴν κάρτα. * Α. ΔΡΑΚΩΤΟΝ. 'Ε-λευσίνα: Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * ΓΕΡ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΝ καὶ Ν. ΛΙΑΝΟΝ. 'Αγρίνιον: Τὸ γράμμα-σας ἦταν συγκινητικό. Θά πάρете τὸ ἡμερολόγιο. * Ι. ΜΑΥΡΑΝΤΩ-ΝΗΝ. Αἰγάλεω: 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' ευχαριστεί για τὰ κολακευτικά σου λόγια καὶ τὸ θαυμασμό σου για τὸν 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο. Θά πάρης τὸ ἡμερολόγιο. * ΣΤΥΛ. ΜΑΡΙΝΟΝ. Περίστει: Εἶσαι ἀξι-έπαινος Θά πάρης τὸ ἐνθύμιο. * Γ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΝ. καὶ Γ. ΚΑΣΤΑ-ΝΑΝ. 'Αθήναι: Θά πάρете τὰ ἡ-μερολόγια. * ΑΘ. ΒΙΤΤΟΡΟΠΟΥ-ΛΟΝ. Πειραιά: Εὐχαριστῶ για τὰ καλὰ λόγια. * ΣΠ. ΚΟΥΣΟΥΡΝΗ. 'Αθήναι: Θά τὸ πάρης. * ΗΛΙΑ-ΝΑ ΠΕΤΡΙΤΣΗ. Πειραιά: Πῆρα τὸ ὠραίο σου γράμμα καὶ τὴν ὠραία κάρτα σου καὶ συγκινήθηκα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε! Τὴ μόνη χάρη πού σοῦ ζητῶ εἶναι νὰ διαδίδῃς τὸ περιο-δικό σου: Σέ ευχαριστῶ θερμότα-τα! * ΕΛ. ΤΣΑΝΤΙΛΗΝ. 'Αθήναι! Τὸ τέλος τοῦ Φάουστ πλησιάζει. Για τὸν 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο καὶ τὴν 'Αστραπὴ θά μάθῃς σύντομα. 'Ο Κοντοστούπης καμαρώνει για τὰ συγχαρητήρια. * ΜΑΡΙΑ ΜΟΙΡΑ. Σπέτσες: Τὸ γραμματάκι σου ἦταν θερμὸ καὶ χαριτωμένο. * Ν. ΟΒΑ-ΔΙΑΝ. Π. Φάληρον: Εὐχαριστῶ για τίς εὐχές καὶ τὰ ...ζήτα! * ΣΤΕΛ

ΛΑΔΙ ΣΙΟΥΛΑ. Νιγρίτα: Το γράμμα σου ήταν ένα από τα πιο θερμά που πήρα. Ήθελθες να είσαι: ΛΕΚΚΑ 23. * Δ. ΣΑΡΡΗΝ. Άθη-
ναι: Θά το πάρης. * Ι. ΜΙΧΑΛΛΑ-
ΚΗΝ. Σπάτα: Εύχαριστώ για την
αγάπη σου. * Κ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΝ.
Λαμία: Εύχαριστώ για την υποστή-
ριξή σου. Θά πάρης το ένθυμιο. *
ΑΓΓ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΝ. Θεσνίκη: 'Ο
Κοντοστούπης... αγρίεψε μόλις διά-
βασε το γράμμα σου! * ΠΕΤΡΟΝ
ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΝ. Άθηναι: Θά πάρης
το ημερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης
επανέρχεται... ασυγκράτητος! *
ΧΡ. ΠΕΤΡΑΝ. Άξιούπολη: Σ'
εύχαριστώ για τα καλακευτικά και
ένθουσιώδη λόγια και για τη φα-
νατική προπαγάνδα σου! * Μ. ΣΩ-
ΦΡΟΝΙΑΔΗΝ. Άθηναι: Εύχαριστώ
για το γραμματάκι σου. * ΟΡ. ΚΑ-
ΡΑΓΙΑΝΝΗΝ. Ι. ΡΟΜΠΟΛΗΝ. Β.
ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ. Γρεβενά: Εύχαριστώ
για τις προσπάθειές σας. Θά πάρε-
τε το ημερολόγιο. * Γ. ΜΑΝΤΖΙ-
ΟΝ. Θεσνίκη: Εύχαριστώ για τις
ευχές και τον ένθουσιασμό. * Ν.
ΣΠΑΝΙΔΗΝ. Θεσνίκη: Θά πάρης
το ημερολόγιο. * Ο κ. 'Αστρίτης υ-
γιαίνει και σ' εύχαριστεί. * Γ.
ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ. Ζάκυνθος: 'Ο ένθου-
σιασμός σου με συγκίνησε. Φρόντι-
ζε πάντα να διαδίδης το περιοδι-
κό σου. * Θ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ. Γούβα:
'Η υπερηφάνειά σου για τον Έλ-
Γ κ ρ έ κ ο σέ τιμά. Εύχαριστώ
για τις ευχές. * ΑΓΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑ-
ΔΗΝ. Σέρρας: Θά πάρης το ημερο-
λόγιο * ΣΤΕΡΓ. ΒΕΛΑΚΗΝ. Άλμυ-
ρόν: Ύπάρχουν όλα ανεξαιρέτως
τα τεύχη. Εύχαριστώ για τα καλά
λόγια. * ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΑΓΙΩΡΓΙ-
ΤΟΥ. Άργος: Εύχαριστώ για το
ομορφο γράμμα. Θά στείλω και
στον αδελφούλη σου. * ΕΥΣΤ. ΜΑ-
ΡΟΥΛΗΝ. 'Ηράκλειον (Δάφνες):
Εύχαριστώ για τις ευχές. Θά πά-
ρης το ημερολόγιο. * ΑΛ. ΜΙΣΑΗ-
ΛΙΔΗΝ. Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. 'Ηράκλει-
ον: Θά πάρετε το ημερολόγιο. *
ΝΙΚ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΝ. 'Ηράκλειον:
Εύχαριστώ για τις ευχές και τα
καλακευτικά λόγια. Θά το πάρης
κι' εσύ. * ΝΙΚ. ΝΙΚΟΥΛΑΚΟΝ.
Γούβειον: Το γράμμα σου με συγκί-
νησε. 'Ο κ. 'Αστρίτης σ' εύχαρι-
στεί για το θαυμασμό σου. Φρόν-
τισε να διαδίδης το περιοδικό! *
ΠΑΝ. ΤΣΙΑΛΙΜΠΗΝ. Κηφισιά: Εύ-

χαριστώ, για τις ευχές. * ΣΟΦ.
ΤΖΕΛΕΠΟΓΛΟΥ. Θεσνίκη: Θά πά-
ρης το ένθυμιο. 'Ο Κοντοστούπης
σου... θύμωσε! * ΣΟΦ. ΘΕΟΔΩ-
ΡΙΔΗΝ. Θεσνίκη: Θά πάρης το έν-
θυμιο. "Όπως έλεπεις οι Μαύροι
'Υπεράνθρωποι πέθαναν! 'Ερχεται
κι' η σειρά του Φόουσι! * Γ. ΣΑ-
ΚΙΑΔΑΚΗΝ. 'Ηράκλειον: 'Ο κ. 'Α-
στρίτης σ' εύχαριστεί για τα έν-
θουσιώδη σου λόγια! * Β. ΣΑ-
ΜΠΑΝ. Άρταν: Εύχαριστώ για
τις ευχές. * Μ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΝ. 'Α-
λεξάνδρειαν: Θά πάρης το ημερο-
λόγιο. * Ι. ΠΑΖΙΩΤΑΝ. Άργος:
Τα εξώφυλλα εστάλησαν. * Κ. Ι-
ΩΑΝΝΙΔΗΝ. Γλυφάδα: Τό ότι προ-
τιμάς τόν «Υπεράνθρωπον» από τα
άλλα έντυπα είναι τιμητικό για σέ-
να. Συνέχισε τη διάδοσι του περιο-
δικού. Θά πάρης το ένθυμιο * Γ.
και Δ. ΠΟΛΛΑΚΗΝ. Κ. Πετράλω-
να: Εύχαριστώ για τα θερμά λό-
για σας. 'Ο Κοντοστούπης είναι ό-
λο καμάρι για την τιμή που τού
κάνετε. * Ι. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΝ. Άλ-
μυρόν: Εύχαριστώ για τις ευχές.
* ΗΡ. ΤΡΑΠΕΖΑΝΙΔΗΝ. Άξιού-
πολη: Τό ένθουσιώδες γράμμα σου
με εύχαρίστησε. 'Ο Κοντοστούπης
σέ αντιχαίρεται. * Δ. ΚΑΡΑΓΚΟΥ-
ΝΗΝ. Ν. 'Ελβετία: Εύχαριστώ για
τη διάδοσι του περιοδικού. Εύγε!
* ΣΠ. ΣΑΒΑΡΗΝ. Ν. Σιμόνη: Εύ-
χαριστώ για την ώραία κάρτα. Θά
πάρης το ένθυμιο. * Γ. ΒΛΑΧΟΝ.
Λαρίσσα: Θά πάρης το ημερολόγιο.
* ΑΝΤ. ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΝ. Καρυστόν:
Εύχαριστώ για τα θερμά συχα-
ρητήρια. 'Ο. ιερομόναχος Κοντο-
στούπης λιποθύμησε από τό θυμό
του όταν διάβασε το γράμμα σου!
* ΑΝΔΡ. ΜΟΥΪΚΗΝ. Άργοστόλι:
Θά το πάρης. * Ι. ΚΟΥΜΠΑΓΙΩ-
ΤΗΝ. Ν. Παλάτια: Εύχαριστώ για
τις ευχές. Τό τεύχος εστάλη. Χρω-
στάς 2.000 δραχμές.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ.Γ.— Άπαντώ μ ό ν ο στα
γράμματα, πού, έκτός από τη δι-
εύθυνσι, περιέχουν και κάτι άλλο.
Είναι τόσο πολλά τα γράμματα μέ
τη διεύθυνσι απλώς, ώστε θά γέ-
μιζε ολόκληρο το περιοδικό! Πάν-
τως, όσοι περιμένουν απάντησι, άς
κάνουν ύπομονή ώσπου να ρθή η σει-
ρά τους, γιατί δέν προλαβαίνω να
άπαντώ σ' όλους κάθε εβδομάδα!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έξδομαδιαϊόν Περιοδικόν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἔτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἐξάμηνος δραχ. ... 55 000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἔτησίᾳ δολλάρια 7

Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγῶς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 38 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγουμένα τεύχη πωλοῦντο
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περάνθρωπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

ἐμεσάματα καὶ ἐπιταγαὶ: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγῶς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμοὶ τηλεφῶν, 36-373

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Τὸ ἡμερολόγιό ποῦ στείλαμε στοὺς ἀναγνώστες μας
τοὺς ἐνθουσίασε ὅλους. Ἡ διευθύνσις ὅμως τοῦ περιοδικοῦ,
ἐπιθυμῶντας νὰ προσφέρῃ κά τι ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρον, ἐ-
τοιμάζει γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μιὰ νέα ἔκπληξι πολὺ πιὸ
εὐχάριστη!

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἀκόμα τὶς διευθύνσεις τους γιὰ τὸ
ἡμερολόγιό καὶ ὅσοι —λόγω παραδρομῆς τοῦ ταχυδρο-
μείου— δὲν πῆραν τὸ ἡμερολόγιό, μποροῦν νὰ στείλουν τὶς
διευθύνσεις τους ἢ νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας,
ΛΕΚΚΑ 23, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ἐνθύμιό τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

κάτι ποῦ θὰ σᾶς γεμίσῃ ρίγη συγκινήσεως, ἀγωνίας καὶ
πατριωτισμοῦ

ΤΑ ΟΝΤΑ ΤΟΥ ΘΛΕΘΡΟΥ

Στὸ τεύχος αὐτὸ ὁ «Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος» Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο παλεύει ὄχι μόνο μὲ τὸν Δόκτορα Φάουστ,
ἀλλὰ καὶ μ' ἓνα νέο τρομακτικὸ ἀντίπαλο, τὸν "Α λ λ ο,
ποῦ σκορπάζει τὸν πανικό καὶ τὸν θάνατο!

6
ΚΟΝΤΣΕΡΤΙΝΗΣ
ΚΥΝΗΓΟΣ

